FRANK WEDEKIND

Cutia Pandorei

TRAGEDIE ÎN TREI ACTE CU UN PROLOG

Personajele

Prolog în librărie

LULU

ALWA SCHÖN, *scriitor*

RODRIGO QUAST, *atlet*

SCHIGOLCH

ALFRED HUGENBERG, *elev la o şcoală de corecţie*

CONTESA GESCHWITZ

MARCHIZUL CASTI-PIANI

Bancherul PUNTSCHU

Gazetarul HEILMANN

MAGELONE

KADIDJA DI SANTA CROCE, *fiica ei*

BIANETTA GAZIL

LUDMILLA STEINHERZ

BOB, *lacheu*

UN COMISAR DE POLIŢIE

DOMNUL HUNIDEI

KUNGU POŢI, prinţ *imperial din Uahubee*

DR. HILTI, *decent universitar*

JACK

Cititorul de rând

Librarul iscusit

*Primul act se Petre™ În Germania, al doilea la Paris, al treilea la Lo*nd-*a-Personajele*

CITITORUL DE RÂND LIBRARUL ISCUSIT AUTORUL SFIOS ÎNALTUL PROCUROR

Prologul poate fi rostii, într-o costumaţie adecvată, de interpreţii lui Rodrigo, Casti-Piani, Aiwa şi Schigolch. Rodrigo în pardesiu de vară de culoare deschisă şi cu pălăriuţă de lodtn, Casti-Piani în halat şi cu boneţică de catifea, Aiwa cu macftr-lan şi pălărie cu boruri late, Schigolch hi tobă şi cu tocă. Decor: O cortină de mijloc, o etajeră rudimentară pentru cărţi.

(*intră ezitând*):

Aş cumpăra o carte de la dumneavoastră.

Indiferent de ce se scrie-n ea.
Să bei şi să mănânci nu-i toată viaţa noastră.
Şi-aş vrea să nu mă coste mult prea-prea
O cumpăr pentru fata mea cea mare – Cadou la prima ei cuminecare.
Atunci vă recomand cu drag o carte
Ce lăsa-n suflet un prelung ecou.
Cinci milioane azi de ea au parte.
Iar mâine se va edita din nou.
Cu câte ceva se alege-oricine.
Deşi aceleaşi lucruri vechi conţine.
AUTORUL (*intră pe neobservate*):
sfios să tipăresc la dumneavoastră-o carte-aş vrea;
Vreo zece ani am scris la cartea-aceea. Sperat-am universul să-l cuprind în ea, şi-am scos-o-abia la capăt cu femeia. Iar adevărul revelat de-aşa poveste în formă deşănţat de minunată este.
ÎNALTUL (*intră năvalnic*):
procuror o carte trebuie de-aicea confiscată – Te sperie măscările-i de bădăran: întâi văzutu-l-ai pierzând ruşinea toată, Acuma se expune public pentr-un ban. Pedeapsă aspră va primi neobrăzatu, Cum scrie-n paragrafu-o sută-optzeci şi patru *K*
Autorul (*zâmbind*):
sfios Pedeapsă mie? Ce pedeapsă m-ar răpi
Plăcerilor creaţiei divine? Şi cine n-ar răbda pentru a-i săi copii? Deci slujba ta nevolnică rămâne: Ucide-mă, loveşte şi mă leagă, Dar opera-mi va dăinui întreagă!
Înaltul cu glume deocheate, ţi spun sub jurământ, procuror N-o să-i mai duci pe mulţi la prăbuşire.
Am să-i feresc pe cititorii cei de rând, Să nu le strici, rânjind, curata fire. Răsplata-i dreaptă: stai la zdup doi ani de zile. Iar drepturi? O! ţi-au şi zburat cele civile.
Cititorul Vreau cartea imediat, nu mă priveşte!
de rând Asemenea purtări sunt deşuchete:
Eu îmi botez copiii creştineşte să mor de foame şi să rabd de sete?
1 în alineatul 1 al paragrafului 184 al Codului penal german se stipula: „Cu-închisoare până la un an şi amendă sau cu una din aceste pedepse va fi pedepsit cine are de vânzare, vinde, distribuie scrieri,

ilustraţii sau reproduceri pornografice, le expune sau le afişează sau, în afară de aceasta, le răspândeşte în locurile accesibile publicului, le produce în scopul răspândirii saurle depozitează, le anunţă şi le face reclamă în acelaşi scop".

Alineatul 2 sună: „Pe lângă pedeapsa cu închisoarea, poate fi condamnat la pierderea drepturilor civile ca şi la punerea sub supravegherea poliţiei".

Curmaţi gâlceava-ndată şi-apoi pace vouă! Altfel, îmi cheltui banii pe un punci de ouă.

ÎNALTUL (*H îmbrăţişează*, *gest la care Cititorul de rând izbucneşte*

PROCUROR *înlăcrimi*):

Sărmană victimă, al meu tovarăş! Sfiala sfântă a murit în pieptul tău. Alesele purtări s-or naşte iarăşi Doar închizându-i botu-acestui derbedeu. Doi ani la zdup! Şi cât o fi pe lume – Ţi-o jur – nu va mai face proaste glume. Autorul De parcă tribunalul m-ar sperria!

sfios Ba cine ştie dacă râvna-i nu-mi arată

Şi părţile mai slabe-n piesa mea – De neclintit stă numai arta-adevărată. Ştiu: achitarea mea de orice vină E greu, pe ochi frumoşi, să se obţină.

Înaltul şi de te-achită – o, ferească-ne Cel drept! – procuror Recurs voi face-ndată, ia aminte!

Nu tot judecătorul judecă-nţelept, Dar poate-al doilea fi-va mai cuminte. Iar dacă nici aşa n-ajungi la apă, De prelucrare piesa tot nu-ţi scapă. Autorul Atunci, o tipăresc a doua oară, sfios în formă mult mai sobră, mai aleasă;

O voi turna-n germana cea mai clară, şi nu-ntr-o păsărească ne-nţeleasă. Sunt sigur: cu astfel de haine bune, Nestânjenita piesa-mi se impune.

Înaltul Spânzurătoare blândă! Asta mai lipsea:

procuror să fie pusă-n scenă-această dramă!

Dar mai 'nainte ţi-o vom şti purifica, încât să nu-ţi servească de reclamă. Cărările spre otrăvitul tău infern, Prin teatru, peste-al meu cadavru doar s-aştern. Autorul Putin îmi pasă! Dacă mulţi socot firesc, sfios în teatru, gândul curajos să nu răzbată.

E mintea omenească scena ce-mi doresc, Iar fantezia – regizoarea preferată.

(*Către înaltul procuror*:)

Iar ţie nu-ţi rămâne altceva Decât prologul să mi-l scrii la ea.

LIBRARUL (*virându-se între cei doi*):

Iscusit Prologu-i minunat! L-om da în presă:
Vom fi ca şi jucaţi atuncea, cot la cot.

Cititorul
DE
Cor. Înaltul procuror
Cititorul
DE RÂND
Librarul iscusit
Autorul
SFIOS

Încep să difuzez această piesă, Urgent am să trimit prospecte peste tot. Naintea premierei absolute, V-asigur, cărţile vor fi vândute.

(*ocupând*, *de asemenea*, *mijlocul*):

Atunci mă lăfăi lat şi mare-n primul rând.
Ca omul invitat, şi porcii-i mm la jir.
Nu ştie nimeni cât m-oi bucura în gând.
De văd că-i terfelit un Schnitzler ori Shakespeare.
Destul că iert ca un creştin şi că, tăcând.
Cu silă aerul acesta îl respir.

(*îl cuprinde de mijloc pe Cititorul de rând*):

Uniţi, vom îngriji noi an de an, Cu spor, grădina genului dramatic. De mă-ngrijesc întâi de burdihan, şi tot mai arde-n pieptul meu jeratic.

(*îl cuprinde de mijloc pe Autorul sfios*):

Îmi place tot ce-i nou-nouţ doar dacă şi oamenilor are să le placă. O, muză! libertatea chiar mi-aş da, Oricând, de dragul tău, stăpâna mea.

Rodrigo
Geschwitz
Rodrigo
Geschwitz Rodrigo

Actul întâi

O sală splendidă în stilul Renaşterii germane, cu plafon greu, sculptat în lemn de stejar. Pereţii sunt îmbrăcaţi, piuă la jumătate, în lambriuri de lemn încrustat, de culoare închisă; deasupra, de-o parte şi de alta, goblenuri pastelate. În spate, sus, sala este despărţită printr-o

galerie mascată de perdele, de la care, dinspre stânga, coboară o scară monumentală până la jumătatea scenei. În mijloc, sub galerie, se găseşte uşa de la intrare cu coloane şerpuite şi frontispiciu. Lângă peretele din dreapta, un cămin vast, înalt, mai în faţă – o fereastră dând spre balcon, acoperită de perdele grele; pe peretele din stânga, în faţa scării, atârna o draperie. În faţa celui mai de jos pilaştrii al balustradei, care înaintează apoi liber, se află un şevalet decorativ gol; în prim plan, la stânga, se găseşte un divan lat; în mijlocul sălii, o masă pătrată, în jurul căreia se află trei fotolii cu spetează înaltă. La stânga, în faţă, o servantă mică, lângă ea un jilţ. Sala este luminată difuz de o lampă cu petroli cu abajur mare, aflată pe masă. Aiwa Schön se plimbă în sus şi-n jos prin faţa uşii de la intrare. Pe divan stă Rodrigo, îmbrăcat în livrea. La dreapta, în jilţ, într-o rochie neagră, strâns lipită de corp, stă contesa Geschwitz cufundată în perne, cu un pled peste genunchi. Pe măsuţa de-alături se află o maşină de cafea şi o ceaşcă cu cafea neagră. La dreapta şi la stânga – din perspectiva spectatorului.

Se lasă aşteptat ca un concertmaistru! Te implor, nu vorbi!

Trebuie să-ţi ţii gura când ai capul doldora de idei ca mine!

— Nu mă-mpac cu gândul că s-ar mai fi schimbat, fie şi-n bine!

Arată mai minunat ca pe vremea când am cunoscut-o!

Ferească-mă Domnul să-mi întemeiez cumva fericirea pe gusturile dumitale! Dacă boala i-a priit tot aşa cum ţi-a priit şi dumitale, atunci sunt ruinat! Ai părăsit baracă de izolare ca o damă de cauciuc nereuşită care s-a căznit să slăbească prin flămânzire. De-abia mai eşti în stare să-ţi sufli nasul. Mai întâi îţi trebuie un sfert de ceas ca

Geschwitz

RODRIGO

Geschwitz Rodrigo

Alwa Rodrigo

Alwa

Geschwitz Rodrigo să-ţi potriveşti degetele, apoi e nevoie de cea mai mare precauţie să nu-ţi ştirbeşti vârful nasului. Ceea ce pe noi ne băga-n pământ ei îi redă puterea şi sănătatea.

Până-aici toate bune şi frumoase. Însă deseară, după toate probabilităţile, n-am să vă mai însoţesc; Vrei, la urma urmelor, s-o laşi pe logodnica dumitale să călătorească singură? în primul rând, merge bătrânul s-o apere la nevoie. Prezenţa mea n-ar face decât să atragă bănuiala asupră – i. Şi-n al doilea rând, mai trebuie s-aştept aici

până-mi vor termina costumele. Şi-aşa trec destul de devreme graniţa. Să sperăm că-ntre timp se va mai îngraşă cât de cât. Apoi se va căsători, admiţând că pot s-o fac să se producă-n faţa unui public onorabil. Îmi place la femeie partea practică; ce teorii îşi fac femeile mi-e complet egal. Dumitale nu, domnule doctor? N-am auzit ce-ai spus.

N-aş fi implicat persoana mea cu niciun chip în complot, dacă înainte de condamnarea ei nu mi-ar fi gâdilat de-atâtea ori burdihanul. Numai să nu facă iar prea multă mişcare de-ndată ce-ajunge-n străinătate! mai bine aş lua-o cu mine la Londra vreo jumătate de an şi i-aş da să mănânce chec cu prune. La Londra numai acrul mării e de-ajuns ca să te pună pe picioare. În afară de asta, la Londra nici nu simţi cum te prinde de beregată, la fiecare înghiţitură de bere, mâna destinului.

De opt zile mă tot întreb dacă cineva care a fost condamnat la-nchisoare ar mai putea fi personaj principal într-o dramă modernă. De-ar veni odată omul!

Trebuie să-mi răscumpăr şi recuzita de la muntele de pietate de-aici; şase sute de kilograme din cel mai bun oţel. Transportul mă costă întotdeauna de trei ori mai mult decât propriul meu bilet de călătorie. Fără asta, întregul echipament nu face nici cât un nasture de pantalon. Când am ajuns, ud leoarcă de sudoare, la muntele de pietate, m-au întrebat dacă lucrurile sunt şi veritabile.

— De fapt, costumele ar fi trebuit să mi le comand mai bine-n străinătate. Parizianul, de

Alwa

Rodrigo pildă, observă de la prima vedere unde-ţi stau calităţile. Drept acolo decoltează cu-ndrăzneală. Dar lucrul acesta nu se-nvaţă cu picioarele încrucişate; trebuie studiat pe oamenii îmbrăcaţi clasic. Cel. de; – aki au o teamă de pielea goală precum ceidârr? tră TTtătete-4 e-bembele cu dina-jnită. Acum doi ani, la Teatrul Alhambra, m-au lăsat lefter în urma unei amenzi de cincizeci de mărci, văzându-mă cu câteva smocuri de păr pe piept, nici cât ar fi fost nevoie pentru o modestă perie de dinţi. Dar ministrul Cultelor socotea că fetiţele de şcoală şi-ar putea pierde în felul acesta cheful de-a tricota ciorapi. De-atunci mă bărbieresc o dată pe lună.

Dacă n-aş avea nevoie acum de întreaga mea capacitate intelectuală pentru piesa „Stăpânul lumii", aş încerca o temă bazată pe

tonajul lui. Blestemul care apasă pe capul tinerei noastre literaturi este că’s. Întem mulirea-Jiţeran Nu t l îbăi cunoaştem alte întrebări şi probleme decât acelea care se ivesc printre scriitori şi savanţi. Orizontul nostruHU Se-ntinde diner» la Hp *hntare*>] o întorpgpinr tagmei noastre. Ca să dăm din nou de urma unei arte mari şi viguroase, ar trebui să ne mişcăm cât mai mult posibil printre oamenii care în viaţa lor n-au citit măcar o „cărlei cărora Tceie maisimple instincte animalice le sunt hotărâtoare pentru faptele lor. În piesa mea „Spiritul pământului”, am căutat să lucrez din toată puterea după aceste principii. Femeia care mi-a servit de model pentru figura centrală a piesei respiră astăzi din greu, de un an de zile, în dosul ferestrelor cu gratii. De-aceea dramă a şi fost reprezentată, în mod curios ce-i drept, numai de Societatea literară independentă. Cât timp mai trăia tata, toate scenele Germaniei erau deschise pentru creaţiile mele. Situaţia aceasta s-a schimbat foarte mult. Mi-am comandat tricouri din cel mai fin material albastru-verzui. Dacă nu vor avea succes în străinătate, atunci voi vinde curse de şoareci. Chiloţii sunt atât de graţioşi, încât nu mă pot aşeza cu ei nici pe dunga mesei. Impresia favorabilă va fi deformată numai de groaznicul meu burdihan, pe care-l datorez colaborării mele zilnice la

Geschwitz
R
0DRIG0

această ni:.1!;!: ois piraţie. Să zaci vreme de trei luni în spital cu mădularele sănătoase, asta j, transformă până şi pe cel mai vlăguit vagabond 2 tr-ul porc numai bun de tăiat. De când am ieşit, nu mă-ndop decât cu pastile de Karlsbad; zi şi noapte am probe de orchestră-n intestine. Până voi trece graniţa am să fiu atât de stors, încât n-am să mai pot ridica nici măcar un dop. Felul în care personalul de pază din spital s-a dat ieri la o parte din calea ei a fost o adevărată desfătare. Grădina era pustie. În splendidul soare al amiezii, convalescenţii nu îndrăzneau să treacă pragul uşii. Chiar în dosul barăcii de izolare a apărut *ea*, între duzi, legănându-se din glezne pe pietriş. Portarul m-a recunoscut, iar un medic secundar care m-a-ntâlnit pe coridor a tresărit ca şi când l-ar fi nimerit un glonţ de revolver. Infirmierele fugeau fără zgomot în săli sau rămâneau lipite de pereţi. Când m-am întors, nicio fiinţă nu se mai vedea nici în

grădină, nici sub portal. Prilej mai bun nu s-ar fi putut ivi, dacă am fi avut blestematele alea de paşapoarte. Şi-acum omul spune că nu ne-nsoţeşte! îi înţeleg pe bieţii fraţi din spital. Pe unul îl doare un picior, altul are o falcă umflată; deodată apare în mijlocul lor agenta de la asigurările pentru caz de moarte. În sălile cavalerilor, aşa se numeşte binecuvântata secţie din care mi-am organizat spionajul, când s-a răspândit vestea că sora Teofila cochetează cu moartea, niciun tip nu mai era de găsit în pat. S-au căţărat sus, la gratiile ferestrelor, cu toate că şi-au târât şi suferinţele cu droaia după ei. În viaţa mea n-am auzit asemenea blesteme.

Permiteţi-mi, domnişoară von Geschwitz, să revin asupra propunerii mele. Femeia mi-a împuşcat tatăl în această cameră; cu toate acestea, n-am putut vedea nici în crimă, nici în pedeapsă altceva decât o groaznică nenorocire care s-a abătut asupra ei. Cred că nici tatăl meu, dacă ar fi scăpat cu viaţă, n-ar fi lipsit-o cu desăvârşire de sprijinul său. De reuşita planului de eliberare continui să mă-ndoiesc, deşi n-aş vrea să vă descurajez. Dar nu găsesc cuvinte

Geschwitz

Rodrigo

Alwa.

pentru admiraţia pe care mi-o inspira devotamentul, energia şi supraomenescul dumneavoastră dispreţ faţă de moarte. Nu cred că un bărbat ar fi riscat vreodată atât de mult pentru o femeie, cu atât mai puţin pentru un prieten. Nu ştiu, domnişoară von Geschwitz, cât sunteţi de bogată; dar cheltuielile pentru realizarea acestui plan trebuie că v-au ruinat averea. Îmi daţi voie să vă ofer un împrumut de douăzeci de mii de mărci, a căror procurare în bani lichizi n-ar constitui pentru mine niciun fel de dificultate? Cât de mult ne-am bucurat când sora Teofila *a murit* cu bine! Din acea zi am rămas nesupravegheate. Am schimbat în voie paturile. I-am făcut coafura ca a mea şi i-am imitat vocea în fiecare sunet. Când a venit profesorul, i s-a adresat *ei* cu stimată domnişoară, iar mie mi-a spus: „Aici se poate trăi mai bine ca la-nchisoare *l*".

— Când sora a lipsit aşa dintr-odată, ne-am uitat încordate una la alta; amândouă am fost bolnave cinci zile; acuma lucrurile trebuiau să se lămurească, în dimineaţa următoare a venit medicul secundar. – „Cum se simte sora Teofila?" – „A murit".

— Ne-am înţeles în spatele lui, şi, când a ieşit, ne-am cuprins în

braţe: „Slavă Domnului! Slavă Domnului!

— Câtă osteneală pentru ca puişorul meu să nu se dea de gol că s-a nsănătoşit!

— Te-aşteaptă nouă ani de închisoare!” am strigăt de dimineaţa până seara.

— Poate n-o să mai rămână nici trei zile în baracă de izolare. Trei luni întregi am zăcut în spital spre a sonda terenul, după ce, în prealabil, mi-am oferit anevoie calităţile pentru o atât de-ndelungată şedere. Acum, domnule doctor, fac pe cameristul aici la dumneata, pentru ca să nu pătrundă-n casă oameni de serviciu străini. Când a făcut vreun logodnic mai mult pentru logodnica lui! Şi averea mea e ruinată.

Dacă reuşeşti să faci din această doamnă o artistă onorabilă, se poate spune că ai adus mari servicii contemporaneităţii. Cu temperamentul şi frumuseţea care emană din străfundul fiinţei sale, ea poate ţine sub tensiune până şi publicul cel

RODRIGO
Geschwitz schigolch Geschwitz
RODRIGO SCHIGOLCH
RODRIGO
SCHIGOLCH
RODRIGO
Geschwitz Rodrigo
Geschwitz
Schigolch Rodrigo
Schigolch
Rodrigo

Alwa mai blazat. În plus, trăindu-şi pasiunile în faţa acestuia, ar fi scutită de-a ajunge pentru a doua oară, în realitate, o criminală. Am să-i scot eu prostiile din cap! Iată-l că vine!

de se aud paşi; *apoi perdeaua se despică deasupra scării şi apare Schigolch într-o redingotă lungă şi neagră, cu o umbrelă albă în mâna dreaptă*. *De-a lungul tuturor celor trei acte*, *vorbirea îi este întreruptă de un căscat frecvent*.

Afurisită beznă!

— Afară soarele te-orbeşte, nu alta.

(*dezvelindu-şi cu greu pătura*): Sunt gata! înălţimea sa contesa n-a mai văzut de trei zile lumină soarelui. Trăim aici ca-ntr-o

tabacheră. De azi-dimineaţă de la nouă am colindat pe la toţi peticarii. Trei geamantane nou-nouţe, ticsite cu nădragi vechi, le-am expediat la Buc nos Aires prin Bremerhaven. Picioarele mi se bălăngăne de trup ca limba unui clopot. De azi înainte am să duc altă viaţă!

Unde-o să trageţi mâine dimineaţă? Să sperăm că n-om trage iarăşi la Hotel Pârnaie! Vă pot recomanda un hotel excelent. Am locuit acolo c-o îmblânzitoare de lei. Oamenii sunt berlinezi de origine.

fridicându-se în scaunul de trestie): Dar ajută-mă odată!

(*dă fuga şi o sprijină*): Acolo sunteţi mai la adăpost de poliţie decât în frânghia din vârful turnului!

Vrea să te lase să călătoreşti singur cu ea după-masă.

Mai suferă săracul din pricina degerăturilor! Aveţi pretenţia să debutez în noul meu angajament în halat şi papuci?

Hm – nici sora Teofila nu s-ar fi ridicat aşa de curând la cer, dacă n-ar fi prins atâta dragoste pentru pacienta noastră.

Dacă trebuie să-ţi petreci luna de miere slujind la ea, cu totul altfel o să ţi se pară. În orice caz, nu-i strică dacă, mai întâi, se aeriseşte puţin. (*cu un portofel în mină*, *către contesa Geschwitz*, *care se sprijină de speteaza unui scaun de la masă*

L

din mijloc): Acest portofel conţine zece mii de mărci.

Geschwitz Mulţumesc, nu.

Alwa Vă rog să-l luaţi.

Geschwitz (*către Schigolch*): Hai odată!

Schigolch Răbdare, domnişoară. Strada spitalului e la doi paşi în cinci minute sunt aici cu ea.

Alwa o aduci aici?

Schigolch o aduc aici.

— Sau te temi pentru sănătatea dumitale?

Alwa Vezi bine că nu mă tem de nimic.

Rodrigo Domnul doctor, după ultima telegramă, este pe cale de-a călători la Constantinopol ca să-şi reprezinte în faţa sultanului, cu cadânele şi eunucii „piesa „Spiritul pământului".

Alwa (*deschizând uşa din mijloc*, *de sub galerie*): Pe-aici e mai aproape.

Schigolch şi contesa Geschwitz părăsesc sala. *Alwa încuie uşile după ei*.

Rodrigo Voiai să-i mai dai bani acestei rachete de tenis, ţicnite.

Alwa Ce te priveşte asta pe dumneata?

Rodrigo Eu sunt plătit ca un lampagiu, deşi a trebuit să ledemoralizez pe toate surorile de la spital. Au venit apoi la rând domnii medici secundari şi consilieri intimi. Şi după-aceea…

Alwa Vrei să mă faci să cred cu adevărat că domnii consilieri intimi s-au lăsat influenţaţi de dumneata?

Rodrigo cu banii care m-au costat aceşti domni aş fi putut ajunge în America preşedinte al Statelor Unite.

Alwa Domnişoara von Geschwitz ţi-a restituit totuşi fiecare bănuţ pe care l-ai cheltuit. După câte ştiu, afară de aceasta mai primeşti din partea ei o leafă lunară de cinci sute de mărci. Uneori îi vine-omului destul de greu să creadă în iubirea dumitale faţă de nefericita asasină. Dacă am rugat-o adineaori pe domnişoara von Geschwitz să accepte ajutorul meu, n-am făcut-o în niciun caz ca să-ţi aţâţ dumitale nesăţioasa poftă de bani. Admiraţia pe care am învăţat s-o nutresc faţă de domnişoara von Geschwitz în această împrejurare n-o mai am de mult faţă de dumneata. Nu-mi sunt deloc clare pretenţiile pe care le revendici de la mine. Faptul că ai fost întâmplător de faţă la uciderea tatălui meu n-a creat între mine şi dumneata nici cele mai neînsemnate legături de rudenie. Dimpotrivă, sunt ferm convins că, dacă acţiunea eroică a contesei Geschwitz n-ar fi fost în profitul dumitale, astăzi ai zăcea beat, fără o para chioară, în cine ştie ce şanţ.

Rodrigo Dar ştii ce s-ar fi ales de dumneata dacă nu vindeai cu două milioane acea fiţuică pe care o redacta tatăl dumitale?

— Te-ai fi asociat cu cea mai hodorogită balerină şi astăzi ai fi rândaş la circul Humpelmeier. Ce lucrezi de fapt?

— Ai scris o dramă de groază în care pulpele logodnicei mele sunt cele două personaje centrale şi pe care niciun teatru de curte n-o pune-n scenă. Cămeşoi de noapte! Cârpa de muci! Acum doi ani eu încă am ţinut în echilibru pe-acest piept doi cai de cavalerie înşeuaţi. Cum voi reuşi lucrul acesta acum, cu burdihanul meu. Îmi este, ce-i drept, enigmatic. Străinele îşi vor face o idee frumoasă despre arta germană când vor vedea cum îmi curge sudoarea din tricou la fiecare kilogram pe care-l ridic în plus. Am să infectez întreaga sală cu emanaţiile mele.

Alwa Eşti o otreapă.

Rodrigo Dar-ar Domnul să ai dreptate! Sau ai vrea cumva să mă insulţi? – în acest caz ţi-aş trage un şpiţ sub bărbie de ţi-ar zbura limba

pe tapet.

Alwa încearcă numai!

Afară se aud voci şi paşi.

Alwa Cine-o fi…?

Rodrigo să-i mulţumeşti lui Dumnezeu că nu-s aici în faţa publicului. Alwa Cine să fie?!

Rodrigo E iubita mea! De-un an de zile nu ne-am mai văzut. Alwa N-aveau cum să se-ntoarcă aşa de repede!

— Cine-ar putea veni aici?

— N-aştept pe nimeni. Rodrigo la dracu'! Dar deschide-odată!

Alwa Ascunde-te!

Rodrigo Mă vâr după draperie. Am mai stat o dată acolo acum un an.

Rodrigo dispare în dosul draperiei din stânga, *din faţă*. *Alwa deschide uşa din mijloc*, *pe care intră Alfred Hugenberg cu pălăria în mână*.

Alwa cu cine am… Dumneata?

— Nu eşti dumneata…?

Hugenberg Alfred Hugenberg.

Alwa şi cu ce te pot servi?

Hugenberg Vin de la Miinsterburg. Am fugit azi-dimineaţă.

Alwa Sufăr cu ochii. Sunt silit să ţin jaluzelele trase.

Hugenberg Am nevoie de ajutorul dumneavoastră. N-o să mă refuzaţi. Am pus la cale un plan.

— Nu ne-aude nimeni?

Alwa Despre ce vorbeşti?

— Ce fel de plan?

Hugenberg sunteţi singur?

Alwa Da.

— Ce vrei să-mi destăinui?

Hugenberg Am ratat două planuri unul după altul. Ceea ce vă spun acum e elaborat până-n cele mai mici amănunte. Dacă-aş avea bani, nu v-aş face confidenţe. M-am ghidi t mult la asta înainte… Nu vreţi să-mi îngăduiţi a vă expune proiectul meu?

Alwa Vrei să-mi SDui, mă rog, despre ce vorbeşti de fapt?

Hugenberg E imposibil ca doamna să vă fie chiar atât de indiferentă, aşa că trebuie să vă spun lucrul acesta. Ce i-aţi declarat *dumneavoastră* judecătorului de instrucţie pentru a fi trecut în

procesul-verbal i-a fost mai de folos decât tot ce-a spus avocatul apărării.

Alwa Nu îngădui să mi se atribuie aşa ceva.

Hugenberg Asta o spuneţi numai aşa; vă-nţeleg, firește. Dar dumneavoastră aţi fost, orice s-ar spune, cel mai bun martor al apărării ei.

Alwa Ba dumneata ai fost! Dumneata ai spus că ţâţâi meu a vrut s-o silească să se-mpuşte.

Hugenberg Ceea ce era adevărat. Dar pe mine nu m-au crezut; nu m-au pus să jur.

Alwa De unde vii acum?

Hugenberg De la o casă de corecţie din care-am evadat azi-dimineaţă.

Alwa şi ce intenţionezi?

Hugenberg Am câştigat încrederea unui temnicer.

Alwa Din ce vrei să trăieşti?

Hugenberg Locuiesc la o fată care are un copil de la tatăl meu.

Alwa Cine-i tatăl dumitale?

Hugenberg E director de poliţie. Cunosc închisoarea fără să fi fost vreodată-n ea; şi, aşa cum sunt acum, niciun gardian nu m-ar recunoaşte. Dar pe asta nu mă bizui deloc. Ştiu o scară de fier care duce din prima curte pe acoperiş şi de-acolo, printr-o lucarnă, eşti în pod. Din interior n-ajungi într-acolo pe nicio cale. Dar în toate cele cinci aripi se află scânduri şi laţuri sub acoperiş, şi grămezi mari de aşchii. Îngrămădesc scândurile şi laţurile la cele cinci capete şi le dau foc. Am toate buzunarele pline cu material inflamabil, din acela-ntrebuinţat la aprinsul focului.

Alwa Atunci o să arzi de viu!

Hugenberg Desigur, dacă nu voi fi salvat. Dar ca s-ajung în prima curte, trebuie să mi-l fac părtaş pe gardian, şi pentru asta am nevoie de bani. Nu ca să-l mituiesc; asta n-ar ţine. Trebuie să-l împrumut mai întâi cu bani ca să-şi poată trimite pe cei trei copii în vilegiatură. Apoi, dimineaţa la patru, când li se dă drumul deţinuţilor din familiile bune, o să mă strecor pe uşă înăuntru. El o să-ncale uşa-n urma mea. Mă va-ntreba ce-am de gând; eu am să-l rog să-mi dea drumul să ies către seară. Şi, înainte de-a se lumina, voi fi în pod.

Alwa Cum ai scăpat de la casa de corecţie?

Hugenberg Am sărit pe fereastră. Am nevoie de două sute de

mărci ca individul să-şi poată trimite familia în vilegiatură.

Rodrigo (*ieşind de după draperie*): Domnul baron doreşte să ia cafeaua în salonul de muzică sau pe verandă?

Hugenberg Cum a apărut omul acesta aici?!

— Pe-aceeaşi uşă!

— A ţâşnit pe-aceeaşi uşă!

Alwa Eu l-am luat în serviciul meu. E om de-ncredere.

Hugenberg (*apucându-se cu mâinile de Umple*): Prostul de mine!

— Prostul de mine!

Rodrigo Da, da, ne-am mai văzut aici! Şterge-o la doamna dumitale vice-mamă! Frăţiorului dumitale i-ar face plăcere să devină unchiul fraţilor săi. Fă-l pe domnul dumitale tată bunicul copiilor săi. Dumneata ne-ai mai lipsit! Dacă în următoarele două săptămâni mi te mai iveşti o dată înaintea ochilor, îţi fac dovleacul terci.

Alwa Linişteşte-te odată!

Hugenberg Prostul de mine!

Rodrigo la ce-i bun materialul dumitale inflamabil?

— Nu ştii că femeia e moartă de trei săptămâni?

Hugenberg I-au tăiat capul?

Rodrigo Nu, pe *ăsta*-i mai are. A crăpat de holeră.

Hugenberg Nu-i adevărat.

Rodrigo Ce ştii dumneata!

— Na, citeşte; aici! (*Scoate un ziar şi indică o notă*.) „Asasina doctorului Schön…" (*îi dă ziarul lui Hugenherg*.)

Hugenberg (*citeşte*): „Asasina doctorului Schön s-a îmbolnăvit de holeră în închisoare, într-un mod inexplicabil".

— Aici nu scrie c-a murit.

Rodrigo Ce i-a mai rămas de făcut? Zace de trei săptămâni în cimitir. În colţul stâng din spate, după grămada de gunoi, acolo unde sunt crucile mici pe care nu scrie niciun nume, acolo zace sub prima dintre ele. Ai să recunoşti locul, fiindcă acolo nu creşte niciun fel de iarbă. Atârnă-i o coroană de tinichea şi după-aceea fă-n aşa fel încât s-ajungi iar la creşa dumitale, altminteri am să te denunţ la poliţie. Cunosc eu muieruşca aia care-şi îndulceşte ceasurile de răgaz cu dumneata.

Hugenberg (*către Alwa*): E-adevărat c-a murit?

Alwa Slavă Domnului, da!

— Te rog să nu mă mai reţii mult. Doctorul îmi interzice să

primesc vizite.

Hugenberg Viitorul meu preţuieşte atât de puţin! Mi-aş fi dat cu plăcere pentru fericirea ei şi ultima bucătură de care-ar mai fi atârnat viaţa mea. Puţin îmi pasă! Oricum, tot am să mă duc dracului de-acuma!

Rodrigo Dacă-ndrăzneşti cumva să te mai arăţi prin preajma mea sau a domnului doctor sau a venerabilului meu prieten Schigolch, te voi dă-n judecată pentru intenţii de incendiere. Ai nevoie de trei ani de puşcărie ca să-nveţi să nu-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala.

— Şi-acum afară! Hugenberg Prostul de mine!

Rodrigo Afară! (îl *dă pe* Hugenberg *afară*. *Venind în faţă*.) Mă surprinde că nu i-ai pus nemernicului la dispoziţie portofelul dumitale.

Alwa Nu admit asemenea mojicii! Numai degetul mic al băiatului preţuieşte mai mult decât dumneata!

181

RODRIGO

Alwa

RODRIGO

Alwa Rodrigo

M-am cam săturat de tovărăşia acestei Geschwitz. Dacă logodnica mea trebuie să devină societate în nume colectiv, atunci altcineva trebuie să stea-n frunte. Am de gând să scot din ea cea mai strălucitoare trapezistă şi pentru asta îmi risc cu plăcere viaţa. Dar după-aceea voi fi stăpân în casă şi-am să desemnez eu însumi cavalerii pe care trebuie să-i primească la ea. Băiatul posedă ceea ce lipseşte epocii noastre. Are o fire de erou. De aceea, fireşte, se distruge. Aminteşte-ţi cum, înainte de pronunţarea sentinţei, a sărit de pe banca martorilor şi i-a strigat preşedintelui: „De unde ştiţi ce s-ar fi ales de dumneavoastră dacă, pe când aveaţi zece ani, ar fi trebuit să hoinăriţi desculţ, noapte de noapte, prin cafenele?!”

De-aş fi putut să-i trag pe loc una peste mutră!

— Har Domnului, există destule puşcării ca să inspiri acestor neisprăviţi respect pentru lege. E un tip care ar putea să-mi servească de model pentru piesa „Stăpânul lumii”. De douăzeci de ani, literatură nu mai produce decât stârpituri; bărbaţi care nu fac copii şi femei care nu pot naşte. Asta se numeşte „problemă modernă”. Mi-am comandat un bici din piele de hipopotam, gros de doi ţoli. De n-o avea succes la ea, atunci să am eu ciorbă de cartofi în ţeastă. Că-i dragoste, că-i

ciomăgeală, carnea femeii nu se-ntreabă; numai distracţie să aibă, şi rămâne-ntinsă şi proaspătă. Acum are douăzeci de ani, a fost de trei ori căsătorită, a potolit o mare mulţime de admiratori, iată, în sfârşit, se-anunţă şi dorinţele arzătoare. Dar tipului trebuie să-i fie scrise-n frunte cele şapte păcate de moarte, altfel ea nu l-ar adora. Când omul arată aşa, de parcă-ar fi un scuipat de hingher pe stradă, n-are-a se teme de niciun prinţ în faţa unor astfel de persoane feminine. Am să-nchiriez un garaj înalt de cincizeci de picioare, acolo va fi dresată; şi de-ndată ce-a executat primul salt mortal fără să-şi frângă gâtul, îmi şi-mbrac fracul negru şi nu mai mişc un deget până la sfârşitul vieţii. La-nzestrarea ei practică, pe femeie n-o costă nici pe jumătate atâta osteneală ca să-şi întreţină bărbatul, din

Alwa
Rodrigo
Alwa
Rodrigo
Rodrigo
Schigolch
Rodrigo

Luld cât ar fi fost nevoie invers. Pe când bărbatul se-ngrijeşte doar de munca spirituală şi nu lasă să se prăpădească rostul familiei. M-am deprins să stăpânesc mulţimile şi să le strunesc în Mu ca pe-o trăsură cu patru cai – dar băiatul nu-mi iese din minte. Ce-i drept, mai pot pune cinismul acestui gimnazist pe seama învăţământului particular.

Ea va trebui, fără nicio teamă, să-şi lase pielea tapetată cu hârtii de-o mie de mărci. Directorilor am să le storc eu leafa cu pompa centrifugă. Cunosc eu şleahta. Cum nu mai au nevoie de cineva, cum îl şi pun să lustruiască cizmele, iar dacă au nevoie de-o artistă, atunci, folosind cele mai amabile complimente, o coboară cu propria lor mina chiar şi din ştreangul aflat în văzul lumii, în situaţia mea, în afară de moarte nu mă mai tem de nimic pe lumea asta – în imperiul simţămintelor sunt cel mai sărman cerşetor! Dar nu mai găsesc curajul moral să-mi schimb poziţia solidă cu tribulaţiile vieţii destrăbălate de aventurier.

Ea ne-a trimis la plimbare, pe papa Schigolch şi pe mine, să-i găsim un leac puternic contra insomniei. Am primit fiecare câte douăzeci de mărci pentru cheltuieli de drum. Aşa îl vedem pe băiat

stând la cafeneaua Lumina nopţii. Şedea ca un criminal pe banca acuzării. Schigolch l-a examinat din toate părţile şi i-a spus: „Ăsta-i încă fecioară”.

Sus, în *galerie*, se *aud târându-se paşi*. Iat-o!

— Cea mai strălucitoare trapezistă-n devenire a timpurilor noastre!

Deasupra scării perdeaua se despică şi Litiu, *Ui rochie neag*ia *sprijinindv*. *-se de braţul lui Schigolch*, *ceboară anevoie pe scară*.

Dii, bătrâne cal bălan! Până deseară trebuie să fim peste graniţă.

(*Iwlbându-se la Lulu cu nişte ochi de tâmpit*): Mii de trăsnete şi draci!

(*până la sfârşitul actului vorbeşte pe cel mai vesel ton*): încet! îmi strângi braţul ca-n cleşte!

Rodrigo Cum ai avut neruşinarea să evadezi din închisoare cu-nfăţişarea asta de lup?!

Schigolch Ţine-ţi fleanca!

Rodrigo Alerg la poliţie! Am să fac un denunţ! Această sperietoare vrea să apară-n tricou. Numai matla-sarea o să mă coste câştigul pe două luni.

— Eşti cea mai perfidă cutră din câte-au stat vreodată în apartamentele Hotelului Pârnaie!

Alwa Te rog să n-o insulţi pe doamna!

Rodrigo Insultă-i asta?!

— Mi-am strâns cureaua din pricina acestui schelet! Sunt inapt de muncă! Voi fi o paiaţă dacă n-am să mai pot ridica decât o coadă de mătură! Dar să mă trăsnească aici pe loc dacă n-am să scot eu o rentă viageră anuală de zece mii de mărci din şarlataniile dumitale! Ţi-o jur! Călătorie sprâncenată! Alerg; la poliţie!

— (*Iese*.)

Schigolch Aleargă, aleargă! Lulu Ăsta nu se dă bătut!

Sohigolch De data asta am scăpat.

— Şi-acum, cafea neagră pentru doamna!

Alwa (*la măsuţa din stânga*, *hi faţă*): Iată-aici cafeaua;

n-aşteaptă decât să fie servită.

Schigolch Mai trebuie să fac rost de bilete pentru vagonul de dormit.

Lulu (*cu seninătate*): O, libertate! Dumnezeule din cer!

Schigolch într-o jumătate de oră te iau. Despărţirea o serbăm la

restaurantul gării. Am să comand un supeu care-o să ţină până mâine-n zori.

— Bună dimineaţa, domnule doctor!

Alwa Bună seara!

Schigolch Somn uşor!

— Mulţumesc, cunosc toate clanţele de la uşile de-aici. La revedere! Petrecere bună!

— (*Iese pe uşa din mijloc*.)

Lulu De-un an şi jumătate n-am mai văzut o cameră

— Perdele, fotolii, tablouri… Alwa Vrei să bei ceva?

Lulu De cinci zile mă-ndop numai cu cafea neagră.

N-ai ceva rachiu?

Alwa Am Elixir de Spa.

Lulu Asta îmi aminteşte de vremuri vechi. (*în timp ce Alwa umple două pahare*, *se uită prin sală de jur-împrejur*.) Unde-i tabloul meu?

Alwa L-am dus în camera mea, ca să nu fie văzut aici.

Lulu Alwa

Lulu

Alwa

Lulu

Lulu

Alwa

Lulu Alwa

Lulu

Dar de ce nu-l aduci?

Nici vanitatea nu ţi-ai pierdut-o-n închisoare?

Cum ţi se strânge inima de spaimă când nu ţi-ai mai văzut chipul luni de-a rândul! La un moment dat am primit o lopată de gunoi nou-nouţă. Când măturam dimineaţa la ora şapte, mi-o ţineam cu dosu-n faţa ochilor. Tinicheaua nu linguşeşte, dar mie-mi făcea plăcere.

— Adu tabloul din camera ta. Să vin şi eu?

Pentru Dumnezeu, trebuie să te menajezi!

M-am menajat îndeajuns.

Alwa iese pe uşa din stânga, *ca să aducă tabloul*.

(*singură*): I-e inima-ndurerată; dar să fii nevoit să te chinui paisprezece luni cu himera… Sărută cu teama de moarte, iar genunchii îi tremură ca unei calfe de meseriaş, degerate. Pentru numele lui

Dumnezeu!

— Cel puţin să nu-i fi-mpuşcat tatăl pe la spate-n camera asta! (*se întoarce cu tabloid lui Lulu în costum de Pierrot*): E tot prăfuit. L-am rezemat cu faţa la cămin.

Cum, nu te-ai uitat la el cât timp am lipsit? în urma vânzării ziarului nostru, am avut de aranjat o mulţime de afaceri. Contesei Geschwitz i-ar fi plăcut să-l atârne-n locuinţa ei, dar se aştepta să-i facă percheziţie la domiciliu. (*Pune tabloul pe şevalet.*)

(*veselă*): Acum sărmanul monstru va cunoaşte viaţa de plăceri de la Hotel Pârnaie chiar din propria-i experienţă.

Eu nici acum nu-nţeleg cum se-nlănţuie, de fapt, întâmplările.

O, contesa Geschwitz a pus la cale treaba asta foarte inteligent; îi admir inventivitatea. La Hamburg se pare că-n vara asta a bântuit îngrozitor holera. *Pe asta* şi-a-ntemeiat planul eliberării mele. A urmat aici un curs de infirmiere şi, când a avut certificatele necesare, s-a dus la Hamburg şi-a-ngrijit bolnavii de holeră. La prima ocazie care i s-a ivit, şi-a-mbrăcat, în loc s-o ardă, lenjeria unei bolnave care murise. În aceeaşi dimineaţă chiar, s-a ntors aici şi-a venit la mine la-nchisoare. În celula mea, de-ndată ce gardiană

Alwa Lulu
Alwa Lulc
Alwa Lu lu’
Alwa
Li; lu’ Alwa
Lulu Alwa
Lulu Alwa

Lulu a ieşit, ne-am schimbat repede lenjeria de corp între noi.

Aşadar, aceasta a fost pricina pentru care contesa şi cu tine v-aţi îmbolnăvit de holeră în aceeaşi zi!

Exact! Aceasta a fost cauza.

— Contesa, firește, a fost dusă imediat din locuinţa ei în baracă de izolare de la spital. Nici pe mine nu aveau unde să mă ducă-n altă parte. Aşa se face că am stat amândouă într-o cameră a barăcii de izolare din spatele spitalului, iar contesa, din prima zi, şi-a pus întru totul la contribuţie talentele că înfăţişările noastre să devină cât se poate de asemănătoare una cu alta. Alaltăieri, socotind-o însănătoşită, i s-a făcut ieşirea. Nu-i mult de când s-a ntors, zicând că şi-a uitat ceasul. Mi-am îmbrăcat hainele ei, ea şi-a pus cămaşa mea de deţinută,

şi-atunci am plecat. (*Bine dispusă*:) Acum ea zace acolo că asasină a doctorului Schön. Cu tabloul, cel puţin în ceea ce priveşte aspectul exterior, tot mai poţi concura. Faţa mi-e puţin cam trasă, dar altfel n-am pierdut nimic. Numai că la-nchisoare te faci incredibil de nervos.

Arătai îngrozitor de jalnic când ai intrat. Trebuia să arăt aşa, ca să scăpăm de măscărici.

— Şi tu ce-ai făcut timp de-un an şi jumătate? Am obţinut un succes de stimă în lumea literară cu o piesă pe care-am scris-o despre tine. Cine-i odorul tău?

O actriţă căreia i-am închiriat un apartament în Karistrasse. Te iubeşte?

De unde să ştiu eu! N-am văzut-o de şase săptămâni.

Suporţi una ca asta?

N-ai să-nţelegi lucrul acesta niciodată. În mine sălăşluieşte cea mai intimă acţiune reciprocă dintre senzualitate şi creaţia spirituală. Aşa de pildă, în ceea ce te priveşte, nu mi-a rămas decât să aleg între a te înfăţişa artistic sau a te iubi. (*Pe un ton de basm*): Visam într-o vreme noapte de noapte c-am încăput pe mâna unui criminal care voia să mă siluiască. Hai, dă-mi un sărut!

Alwa
Lulu Alwa
Lulu
Alwa Lulu
Alwa
Lulu Alwa Lulu
Alwa Lulu
Alwa Lulu Alwa
Lulu

Alwa în ochii tăi se văd licăriri ca-n oglinda unei fântâni adânci în care-ai aruncat o piatră. Hai!

(*o sărută*): Buzele… într-adevăr, ţi s-au cam subţiat.

Vino! (*îl împinge într-un fotoliu şi i se aşază pe genunchi*.) Ţi-e silă de mine?

— La Hotel Pârnaie făceam din patru-n patru săptămâni câte-o baie călduţă. Gardienele profitau de ocazie ca să ne scotocească prin buzunare, cât timp stăteam noi în aDa. (*îl sărută cu patimă*.) O, o!

Te temi că n-ai să mai poţi face vreo poezie despre mine după ce plec?

Dimpotrivă, voi scrie un ditiramb închinat splendorii tale.

Mi-e necaz numai pe-ncaltă mintea monstruoasă pe care-o port.

Asta nu-ţi ştirbeşte din farmec. Să fim recunoscători pentru favoarea pe care ne-o acordă clipa. Astăzi nu sunt deloc dispusă la aşa ceva. – îţi aminteşti de balul costumat la care-am fost deghizată-n scutier? Cum mai alergau după mine femeile cherchelite! Contesa Geschwitz se târa la picioarele mele şi mă ruga să-i calc obrazul cu cizmele mele soldăţeşti, dacă mi-ar fi făcut plăcere. Haide, suflet dulce!

(*pe tonul cu care se temperează un copil neastim-părat*): Fii cuminte; doar ţi-am împuşcat tatăl. Pentru asta nu te iubesc mai puţin. O sărutare! Lasă-ţi capul pe spate. (*îl sărută circumspect.*) îmi înăbuşi văpaia din suflet prin fel de fel de tertipuri. Iar răsuflarea din pieptul tău e tot atât de curată. Şi, cu toate acestea, dacă n-ar fi ochii tăi de copil, mari şi negri, ar trebui să te privesc ca pe cea mai perfidă târfa care l-a-mpins vreodată pe-un bărbat la prăbuşire. (*în bună dispoziţie*): Dacă a vrut Domnul să fiu aşa! Hai cu mine peste graniţă astăzi. Atunci o să ne putem vedea de câte ori dorim şi, împreună, vom trăi mai multe desfătări ca acum. Prin rochia asta-ţi simt trupul ca o simfonie. Aceste glezne subţiri ca un cantabile; aceste pulpe fermecătoare; şi aceşti genunchi ca un capriccio;

Lulu

Alwa Lulu Alwa Lulu

Alwa şi puternicul andante al voluptăţii.

— Cât de paşnic se-apropie unul de altul cei doi rivali zvelţi din conştiinţă, că niciunul nu-l întrece pe celălalt în frumuseţe – până ce poruncitoarea capricioasă se trezeşte şi-i dezbină pe cei doi potrivnici că pe doi poli opuşi. Te voi proslăvi în cântecele mele încât simţurile ţi se vor toci! (*veselă*): între timp eu îmi îngrop mâinile-n părul tău. (*Ceea ce şi face.*) Dar aici suntem incomodaţi.

Mă faci să-mi pierd minţile! Xu mă-nsoţeşti astăzi? Doar merge bătrânul cu tine! Ăsta nu mai apare.

— E-acelaşi divan pe care şi-a dat duhul tatăl tău? Taci – Taci…

Actul al doilea

Un salon spaţios în stucatură albă, având o uşă largă cu canaturi în peretele din fund. De-o parte şi de alta a acesteia – oglinzi înalte. În *ambii pereţi laterali câte două uşi; între ele, la stânga, o consolă în stil rococo cu placă de marmură, deasupra – portretul lui Lulu în costum de Pierrot, în ramă subţire de aur, montată în perete. În mijlocul salonului,*

o sofa Ludovic XV, uşoară, tapisată în culori deschise. Fotolii largi tapisate în culori deschise, cu picioare zvelte şi braţe subţiri. La dreapta, în faţă, o măsuţă. La stânga, în spate, uşa de la intrare. Uşa din faţă dă spre sufragerie. Uşa din mijloc este deschisă şi permite să se vadă în camera din fund o masă lată pentru bacara, înconjurată de fotolii turceşti tapisate. Alwa Scho n, Rodrigo Quast, marchizul Casti-Piani, bancherul Puntschu, gazetarul Heilmann, Lulu, contesa Geschwitz, Magelone, Kadidja, Bia-netta, Ludmilla Steinherz se mişcă prin salon conversând dânsufleţit. Bărbaţii sunt în ţinută de gală.

— Lulu poartă o rochie de seară albă, ca pe vremea directoratului francez, cu mâneci largi şi dantelă albă care, de la marginea de sus a corsajului, cade liberă pe picioare; mâinile în mănuşi glacé albe, coafură înaltă cu o egretă mică şi albă.

— Contesa Geschwitz într-o jachetă de husar azurie, tivită cu blană albă şi garnisită cu şireturi de argint. Cravată albă, guler înalt strâns pe lângă gât şi manşete scrobite, cu nasturi mari de fildeş.

— Magelone în rochie dintr-o stofă bătând în ape, în culorile pastelate ale curcubeului, cu mâneci foarte largi, cu corsajul înalt, strâns pe corp, cu trei volane din panglici roz aplicate în formă de spirală şi cu bucheţele de violete. Părul cu cărare la mijloc, lăsat mult pe tâmple, buclat de-o parte şi de alta. Pe frunte o diademă de sidef, prinsă cu un lănţişor ascuns sub păr.

— Kadidja, fiica ei, de doisprezece ani, în botine de atlaz verde-deschis, care lasă să se vadă tivul şosetelor de mătase albă; partea superioară a corpului în horbotă albă; mâneci strâmte de culoare verde-deschis; mănuşi glacé gri-perl; păr negrii despletit subjp pălărie mare cu dantele, de culoare venle-deschis, cu pene albe.

— Bianetta în catifea de culoare verde-nchis; guler mare împodobit cu perle, mâneci încreţite, justă cu multe cule şi fără corsaj, cu tivul de jos împodobit cu topaze mari, false, montate în argint.

— Ludmilla Steinherz într-o toaletă de vilegiatură, alb-cenuşie, cu dungi albastre şi roşii.

Rodrigo (*cu paharul gol în mină*): Domnilor şi doamnelor – scuzaţi-mă – fiţi liniştiţi, vă rog – beau – daţi-mi voie să beau – căci e aniversarea amabilei noastre gazde – (*luând-o pe Lulu de braţ*), contesa Adelaide d'Oubra – fir-ar să fie!

— Care va să zică beau – şi aşa mai departe, doamnelor!

Toţi o înconjoară – pe Lulu şi ciocnesc cu ea.

Alwa (*către Rodrigo*, *strângându-i mâna*): Te felicit.

Rodrigo M-am încins ca o friptură de porc.

Alwa (*către Lulu*): Să vedem dacă-n sala de joc totul e-n ordine.

Trec amândoi în sala de joc.

Bianetta (*către Rodrigo*): Tocmai mi s-a relatat, domnule, că sunteţi cel mai puternic om din lume.

Rodrigo Asta aşa e, domnişoară. Îngăduiţi-mi, vă rog, să vă stau la dispoziţie cu forţa mea.

Magelone Mie-mi plac, de fapt, mai mult maeştrii tirului.

Acum trei luni a apărut unul la cazinou şi de fiecare dată când făcea bum, mi se-ntâmplă aşa! (*Tresaltă din şolduri*.)

Contele (*vorbeşte de-a lungul întregului aci pe un ton obo*-Casti-Piani să *plictisit*; *către Magelone*): Spune-mi, prea-scumpo, cum se face că mica şi graţioasa ta prinţesă (*o arată pe Kadidja*) se arată azi pentru prima oară aici?

Magelone o găseşti într-adevăr atât de fermecătoare?

— E încă la mănăstire. Luna viitoare trebuie să fie iar la şcoală.

Kadidja Ce spui, mămico?

Magelone Tocmai le povesteam domnilor că săptămâna trecută ai primit notă la geometrie.

Gazetarul Ce păr drăguţ are!

Heilmann

Casti-Piani Dar uitaţi-vă la picioarele ei! La felul în care merge!

Puntschu O, Doamne, fata asta are stofă!

Magelone (*zâmbind*): Dar fie-vă milă, domnilor; nu-i decât un copil!

Puntschu (*către Magelone*): Asta m-ar jena al naibii de puţin! –(*Către Heilmann*:) Zece ani de viaţă mi-aş da s-o pot introduce pe nobila domnişoară în ceremoniile cultului nostru secret!

Magelone Nici în schimbul unui milion n-o să primiţi aprobarea mea pentru una ca asta! Nu vreau să-şi distrugă tinereţea, aşa cum mi s-a întâmplat mie!

Casti-Piani Mărturisiri ale unui suflet ales! (*Către Magelone*:) Nu ţi-ai da consimţământul nici pentru o garnitură de diamante veritabile?

Magelone Nu face pe grozavul! Tu-mi dăruieşti diamante veritabile tot atât de puţine ca şi copilei mele! O ştii mai bine decât oricine!

Kadidja trece în sala de joc.

Contesa Dar în seara asta nu se joacă deloc?
Geschwitz

Ludmilla Dar cum să nu, contesă! Eu chiar mizez foarte
Steinherz mult pe asta.

Bianetta Atunci să ne ocupăm imediat locurile! Domnii ne vor urma îndată.

Contesa Vă rog să mă scuzaţi doar o secundă. Mai am
Geschwitz o vorbă cu prietena mea.

Casti-Piani (*oferindu-i Bianettei braţul*): Vă pot cere favoarea să joc cu dumneavoastră pe aceeaşi carte? Aveţi o mână atât de norocoasă!

Ludmilla Daţi-mi şi mie braţul celălalt şi conduceţi-ne-apoi
Steinherz în infernul jocurilor!

Casti-Piani trece cu ambele dame în sala de joc.

Magelone Spuneţi-mi, domnule Puntschu, nu mai aveţi cumva nişte acţiuni la Fecioară pentru mine?

Puntschu Acţiuni la Fecioară? (*Către Heilmann*:) Onorabila domnişoară se referă la acţiunile funicularului de pe Fecioară. Fecioara e, de fapt, un munte pe care urmează să se construiască un funicular. (*Către Magelone*:) Ştiţi, să nu se işte vreo confuzie, în cercul acesta ales lucrul ar fi cu putinţă.

— Mai am, firește, vreo patru mii de acțiuni Fecioară, dar mi-ar plăcea să le păstrez pentru mine. Nu se va ivi iar atât de curând ocazia de-a face o mică avere pe sub mână.

Heilmann N-am decât o singură acţiune la Fecioară. Mi-ar plăcea şi mie să am mai multe.

Puntschu Voi încerca, domnule Heilmann, să vă procur câteva. Dar vă previn, preţul va fi cam piperat.

Magelone M-a sfătuit ghicitoarea să mă interesez de lucrul acesta la timp. Toate economiile mele se compun acum din acţiuni Fecioară. Dacă afacerea nu reuşeşte, domnule Puntschu, atunci am să vă scot ochii!

Puntschu Eu sunt sigur sută la sută de ce spun, scumpa mea.

Alwa (*care s-a întors din camera de joc, către Magelone*):

Vă pot garanta că temerile dumneavoastră sunt cu totul neîntemeiate. Eu am plătit pentru acţiunile mele la Fecioara foarte scump şi nu regret nicio clipă. Cresc de la o zi la alta. De nemaipomenit.

Magelone cu atât mai bine dacă aveţi dreptate. (*Luându-l pe Puntschu de braţ.*) Vino, prietene! Să ne-ncercăm acum norocul la bacara!

Magelone, *Puntschu*, *Alwa*, *Heilmann trec în sala de joc*.

— *Rodrigo şi contesa Geschwitz rămân pe loc*.

Rodrigo (*mâzgăleşte ceva pe un bilet şi-l împătureşte*; *observând-o pe contesă*): Hm, doamna contesă… (*Deoarece contesa tresare.*) Par atât de primejdios? (*Aparte.*) Trebuie să spun o vorbă de duh. (*Tare.*) Sunt cumva prea-ndrăzneţ?

Geschwitz Du-te dracului!

Casti-Piani (*conducând-o pe Lulu în sală*): Permiteţi-mi doar două cuvinte.

Lulu (*în timp ce Rodrigo îi strecoară neobservat biletul în mina*): Vă rog, câte poftiţi.

Rodrigo Am onoarea să vă salut. (*Trece în sala de joc.*)

Casti-Pian i (*către contesa Geschwitz*): Lăsaţi-ne singuri!

Lulu (*către Casti-Piani*): V-am supărat iar cu ceva?

Casti-Piani (*deoarece contesa Geschwitz nu se mişcă din loc*): Sunteţi surdă?

Contesa Geschwitz trece în sala de joc suspinând adânc.

Lulu Numai să mi-o spui repede şi pe şleau: cât vrei?

Casti-Piani cu bani nu mă mai poţi servi.

Lulu Cum îţi poate trece prin, cap că nu mai avem bani?

Casti-Piani Fiindcă ieri mi-ai dat tot ce mai aveaţi.

Lulu Dacă eşti sigur de asta, aşa să fie.

Casti-Piani sunteţi lefteri, tu şi scriitorul tău.

Lulu la ce bun atât ea vorbe?

— Dacă mă vrei la tine, nu trebuie să m-ameninţi mai întâi cu securea călăului.

Casti-Pian ştiu. Dar ţi-am spus-o de mai multe ori că nu-mi frâng gâtul după tine. Eu nu te-am prădat fiindcă m-ai iubit, ci te-am iubit ca să te pot prăda. De Bianetta îmi place, din cap până-n picioare, mai mult decât de tine. Tu combini cele mai alese trufandale şi, dacă cineva şi-a irosit timpul, se trezeşte mai flămând decât a fost înainte. Iubirea ta durează prea mult, chiar şi pentru relaţiile noastre de aici. Unui tânăr plin de sănătate nu faci decât să-i ruinezi sistemul nervos. Cu atât mai mult eşti bună pentru situaţia pe care ţi-am ales-o.

Lulu Eşti nebun!

— Te-am însărcinat eu să-mi faci rost de vreo situaţie?

Casti-Piani Ţi-am spus doar că sunt agent de plasare.

Lulu Mi-ai spus că eşti agent secret.

Casti-Piani Numai din asta nu poţi trăi. Iniţial am fost agent de plasare, până m-am împiedicat de faţa unui popă căreia îi făcusem rost de o situaţie în Valparaiso. Drăguţa de ea îşi închipuise viaţa, în visele ei infantile, mult mai încântătoare decât este şi de-aceea s-a plâns mamei. Asta m-a decis. Comportându-mă ca un om de caracter, mi-am câştigat repede încrederea poliţiei judiciare. Cu o sumă lunară de o sută cincizeci de mărci m-au trimis încoace, deoarece, din cauza veşnicelor atentate cu bombe, contingentul nostru de-aici s-a triplat. Dar cine-o scoate-aici la cale cu o sută cincizeci de mărci pe lună?

— Colegii mei se lasă-ntreţinuţi de femei. Mie mi-a convenit firește, să-mi reiau mai degrabă profesia de-odi-nioară şi, din nenumăratele aventuriere care se-ntâlnesc aici, provenind din cele mai bune familii din toată lumea, am expediat câteva tinere creaturi setoase de viaţă la locul menirii lor naturale.”:

Lulu (*hotărâtă*): Eu nu sunt bună pentru aceastăndeletnicire.

Casti-Piani Părerile tale-n această chestiune îmi sunt complet indiferente. Procuratura plăteşte o mie de mărci aceluia care o dă pe asasina doctorului Schön pe mâna poliţiei. N-am decât să-l fluier pe poli –, tistul de jos din colţ şi-am şi câştigat o mie del mărci. În timp ce stabilimentul Oikonomopulos din Cairo oferă pentru tine şaizeci de lire. Ceea ce reprezintă o mie două sute de mărci, deci cu două sute mai mult decât plăteşte procuratură. De altfel, cât mă priveşte, mai sunt într-atât de filantrop, încât să-mi ajut iubitele mai bine să dobândească fericirea decât să le împing spre nefericire.

Lulu (*acelaşi joc*): Viaţa într-o asemenea casă nici în ruptul capului n-o poate face fericită pe o femeie de condiţia mea. Când aveam cincisprezece ani, poate lucrul acesta mi-ar fi plăcut. Pe-atunci mă-ndoiam c-aş fi putut ajunge vreodată fericită. Mi-am cumpărat un revolver şi alergam noaptea desculţă, prin zăpada adâncă, pe podurile din parcuri, ca să mă-mpuşc. Apoi am zăcut, din fericire, trei luni în spital, fără să văd vreun bărbat. În vremea aceea mi s-au deschis ochii asupră-mi şi-am luat cunoştinţă de mine. În visele mele vedeam noapte de noapte bărbatul pentru care am fost plăsmuită şi care a fost plăsmuit pentru mine. După-aceea, când mi s-a dat iarăşi drumul printre bărbaţi, n-am mai fost o gâsculiţă. De-atunci mă uit la fiecare,

prin bezna nopţii, de la o sută de paşi, să văd dacă suntem sortiţi unul altuia. Şi când se-ntâmplă să mă-nşel şi să păcătuiesc, a doua zi îmi simt trupul şi sufletul întinate şi am nevoie de săptămâni întregi ca să-mi înving scârba pe care o simt faţă de mine. Şi-acum tu-ţi închipui c-am să mă dau oricărui nemernic!

Casti-Piani Nemernicii n-au acces la Oikonomopulos din Cairo. Clientela lui se compune din lorzi scoţieni, din demnitari ruşi, guvernatori indieni şi din marii noştri industriaşi eleganţi de pe Rin. Eu nu trebuie decât să garantez că vorbeşti franţuzeşte. De altfel, cu eminentul tău talent pentru limbi, vei învăţa repede şi destulă engleză pentru nevoile activităţii tale. În plus, vei sta într-un apartament mobilat princiar, cu vedere spre minaretele moscheii El Azhar, vei umbla toată ziua pe covoare persane groase de-o palmă, te vei îmbrăca-n fiecare seară într-o splendidă toaletă pariziană de bal, vei bea şampanie cât ţi-or putea plăti clienţii; şi, la urma urmei, vei rămâne până la un anumit punct propria ta stăpâna. Dacă bărbatul nu-ţi place, poţi să nu-i arăţi niciun sentiment. îi remiţi cartea de vizită şi cu asta adio! Dacă damele nu s-ar deprinde cu asta, atunci toată treaba s-ar dovedi imposibilă – căci după primele patru săptămâni fiecare s-ar duce dracului în paşi de asalt.

Lulu (*cu vocea tremurândă*): Cred cu toată seriozitatea că de ieri ceva nu-i în regulă cu scăfârlia ta! Să-mi închipui că egipteanul plăteşte cinci sute de franci pentru o persoană pe care n-o cunoaşte deloc?

Casti-Piani Mi-am permis să-i trimit portretele tale!

Lulu I-ai trimis portretele-ace/ea pe care ţi le-am dat *eu*?

Casti-Piani Vezi că ştie să le-aprecieze mai bine ca mine. Tabloul în care eşti înfăţişată că Eva în faţa oglinzii îl va atârna, dacă te duci acolo, sub emblema casei. Şi mai trebuie luat în considerare un lucru. La Oikonomopulos din Cairo vei fi mai ferită de călăii tăi decât dacă te-ai ascunde-ntr-o pădure seculară din Canada. Nu se transferă chiar atât de uşor o curtezană egipteană într-o-nchisoare din Germania, în primul rând pentru a face economie şi-n al doilea rând de teama că cel ce-ndrăzneşte una ca asta s-ar putea apropia prea mult de Judecată de apoi.

Lulu (*mândră*, *cu voce clară*): Ce-mi pasă mie de judecata voastră de apoi! E la mintea cocoşului că nu mă las închisă-ntr-un asemenea local de distracţii.

Casti-Piani Atunci îmi dai voie să fluier un poliţist?

Lulu (*mirată*): De ce nu-mi ceri pur şi simplu o mie două sute de mărci, dacă ai nevoie de bani?

Casti-Piani N-am nevoie de niciun ban!

— De altfel, nu-ţi cer fiindcă eşti lefteră.

Lulu Mai avem treizeci de mii de mărci.

Casti-Piani

:.:

Lulu Gasti-Piani

Lulu Casti-Piani.

Lulu; – Casti-Piani în acţiuni Fecioară! Nu m-am ocupat niciodată cu acţiunile. Procuratura plăteşte în valută germană şi Oikonomopulos în aur englez. Mâine dimineaţă poţi fi pe vapor. Traversarea nu durează mai mult de cinci zile. În cel mai târziu paisprezece zile eşti în siguranţă. Aici eşti mai aproape ca oriunde de-nchisoare. Ar fi de mirare dacă eu, ca agent secret, n-aş înţelege c-aţi putut trăi nestânjeniţi o jumătate de an. Dar, precum am dat eu de urma antecedentelor voastre, tot aşa unul dintre colegii mei, dat fiind consumul tău ridicat de bărbaţi pe zi, ar putea face şi el fericită descoperire. Atunci eu mă pot şterge pe bot iar tu-ţi vei petrece anii cei mai setoşi din viaţă la puşcărie. Vrei, te rog, să te decizi imediat? La douăsprezece şi jumătate pleacă trenul. Dacă până la ora unsprezece n-am căzut de acord, îl fluier pe poliţist. În caz contrar te-mpachetez aşa cum eşti, într-o trăsură, te duc la gară şi mâine seară te-nsoţesc pe vapor. Dar nu poţi fi serios deloc?

Oare nu-nţelegi că pentru mine contează numai salvarea ta fizică?

Merg cu tine-n America, în China; dar pe mine însămi nu mă pot vinde! Ar fi mai rău decât închisoarea.

Citeşte numai această mărturisire venită din inimă! (*Scoate o scrisoare din buzunar*.) Am să ţi-o citesc eu. Iată ştampila poştei din Cairo, de crezi cumva că lucrez cu documente false. Fata este berlineză, a fost căsătorită doi ani, şi-ncă nu aşa, ci cu un bărbat pentru care ai fi invidiat-o, un fost camarad de-al meu. Acum voiajează în serviciul unei societăţi coloniale din Hamburg. (*veselă*): Atunci, probabil, îşi *vizitează* soţia din când în când, nu?

Nu-i exclus. Dar ascultă această impulsivă manifestare a

sentimentelor ei! Comerţul meu de carne vie nu-mi apare prin asta mai onorabil decât l-ar fi taxat primul judecător ieşit în cale; dar un asemenea strigăt de bucurie mă face să trăiesc pentru o clipă o anumită satisfacţie morală. Sunt mândru că banii mei servesc ca să-mpart cu mâinile pline fericirea. (*Citeşte*:) „Dragă domnule Meier!" – Aşa mă cheamă ca traficant de carne vie. – „Dacă veniţi la Berlin, vă rog să vă duceţi de îndată la conservatorul din strada Potsdam şi să întrebaţi de Guşti von Rosenkron – cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată în carne şi oase; mâini şi picioare fermecătoare, mijloc subţire din naştere, spate drept, corp bine făcut, cehi mari şi nas obraznic – exact cum o preferaţi dumneavoastră. Eu i-am şi scris. Cu schelălăiala ei n-are nicio perspectivă. Mamă-sa n-are o leţcaie. Din păcate, a trecut de douăzeci şi doi de ani, dar tânjeşte după iubire. Nu se poate căsători, fiind complet lipsită de mijloace. Am vorbit cu patroana. Ar mai lua cu plăcere o nemţoaică, dacă are educaţie şi talent muzical. Italiencele şi franţuzoaicele nu pot concura cu noi, ele având prea puţină cultură. Dacă urmează să-l vedeţi pe Fritz…" – Fritz este soţul; se-nţelege că divorţează„… spuneţi-i că totul n-a fost decât plictiseală. El nu ştia să-ndrepte lucrurile, eu nici atât…" Acum urmează declaraţiapropriu-zisă…

Lulu (*pornită*): Nu pot să-mi vând singurul lucru care mi-a aparţinut vreodată cu adevărat.

Casti-Piani Lasă-mă să-ţi citesc mai departe!

Lulu (*acelaşi joc*): îţi pun la dispoziţie încă-n seara asta-ntreaga noastră avere.

Casti-Piani Crede-mă, pentru Dumnezeu, c-am primit şi ultima voastră para. Dacă până la ora unsprezece n-am părăsit casă, mâine o să te transporte sub escortă-n Germania, cu toată banda ta.

Lulu Doar n-o să mă predai!

Casti-Pianî Crezi c-ar fi lucrul cel mai odios pe care l-am putut face-n viaţa mea? Numai că trebuie, în eventualitatea că plecăm la noapte, să-i mai spun

O vorbă Bianettei.

Casti-Piani trece în sala de joc, lăsând uşa deschisă în urma lui. Lulu priveşte ţintă înainte, mototolind mecanic biletul pe care

1 l-a strecurat Rodrigo şi pe care l-a ţinut între degete pe parcursul întregii conversaţii. Aiwa se scoală de la masa de joc cu o hârtie de valoare în mină şi vine în salon.

Alwa (*către Lulu*): Strălucit! Merge strălucit! Contesa

Geschwitz îşi joacă şi ultima cămaşă. Puntschu mi-a mai promis zece acţiuni Fecioară. Doamna

197

Steinherz realizează mici câştiguri. (*Iese pe uşa din dreapta, din faţă.*) Lulu (*singură*): Eu la bordel? – (*Citeşte biletul pe care-l ţine-n mină şi râde ca o nebună.*) Alwa (*revine pe aceeaşi uşă cu o casetă în mină*): Nu iei şi tu parte?

Lulu Ba da, ba da. De ce nu?!

Alwa Apropo, în „Berliner Tageblatt" de astăzi scrie!

că Alfred Hugenberg s-a aruncat în casa scării din închisoare.

Lulu şi ăsta-i la-nchisoare?

Alwa Doar într-un fel de detenţiune preventivă.

Alwa trece în sala de joc. Lulu vrea să-l urmeze. În uşă o întâmpină contesa Geschwitz.

Geschwitz Pleci fiindcă vin eu?

Lulu (*fără a sta pe gânduri*): O, Doamne, nu. Dar când vii tu, plec eu.

Geschwitz M-ai escrocat până şi de bunurile trecătoare pe care le mai aveam pe lumea asta. Cel puţin ai putea păstra în relaţiile cu mine formele aparente de convenienţă.

Lulu (acelaşi *joc*): Mă port faţă de tine ca faţă de oricare doamnă. Te rog numai să te porţi şi tu faţă de mine la fel.

Geschwitz Ai uitat jurămintele-nfocate cu care m-ai determinat, pe când zăceam împreună la spital, să mă las întemniţată-n locul tău?

Lulu Cine te-a pus să-mi aduci mai întâi holera? în timpul procesului am jurat lucruri şi mai şi decât a trebuit să-ţi promit ţie. Mă cutremur de groază la gândul că totul s-a petrecut aievea cândva!

Geschwitz Atunci, va să zică, m-ai înşelat pe deplin conştientă?!

Lulu (*veselă*): Cu ce te-am înşelat? Trăsăturile tale fizice au găsit aici un admirator atât de-nflăcărat, încât mă-ntreb dacă nu va trebui să dauj iar lecţii de pian ca să-mi câştig existenţa de pe-o zi pe alta. Nicio fată de şaptesprezece ani nu-lj zăpăceşte pe-un bărbat mai mult decât îl zăpăceşte monstrul din tine prin îndărătnicia sa!

Geschwitz De cine vorbeşti? Nu-nţeleg un cuvânt.

Lulu (*acelaşi joc*): Vorbesc despre gimnastul tău, despre Rodrigo Quast. E atlet, ţine-n echilibru pe pieptul său doi cai de cavalerie-nşeuaţi. Îşi poate

Geschwitz
Lulu Geschwitz
Lulu
Lulu
Puntschu
Magelone
BIANETTA
ludmilla Steinherz Mage lom e Alwa
!

Heil mann dori o femeie ceva mai minunat? Mi-a spus chiar că-n noaptea asta se-aruncă-n apă, dacă nu te-n-duri de el.

Nu te invidiez pentru dibăcia de-a chinui victimele neajutorate care ţi-au căzut pe mână în împrejurări misterioase. Nu pot, în general, să te invidiez. O asemenea compătimire ca aceea pe care-o nutresc pentru tine propria-mi condiţie mizerabilă încă nu mi-a smuls-o. Mă simt liberă ca un zeu când mă gândesc cărei creaturi îi eşti sclavă! Despre cine vorbeşti?

Vorbesc despre Casti-Piani, căruia ticăloşia cea mai cutremurătoare îi stă scrisă cu litere vii în frunte. i

Taci! Am să-ţi trag vreo două picioare dacă-l vorbeşti de rău pe băiat. El mă iubeşte cu o sinceritate faţă de care cele mai bizare sacrificii ale tale nu sunt decât o milogeală. El îmi dă dovezi de abnegaţie care-mi pun în adevărată lumină întreaga ta scârboşenie. Tu ai rămas neisprăvită-n pântecele mamei tale, nici femeie, nici bărbat. Tu nu eşti o făptură omenească precum suntem noi ceilalţi. Pentru un bărbat n-a ajuns aluatul, iar ca femeie n-ai căpătat prea multă minte-n ţeastă. De-aceea eşti scrântita! Adresează-te domnişoarei Bianetta. Aia se dă oricui pe bani. Pune-i un galben în mână şi-ţi aparţine.

Bianetta, *Magelone*, *Ludmilla Steinherz*, *Rodrigo*, *Casti-Piani*. *Puntschu*, *Heilmann şi Alwa* vin *din sala de joc în salon*.

Dar pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Absolut nimic! Ni-e sete; asta-i tot!

Toată lumea a câştigat; de necrezut!

Mi se pare c-am câştigat o-ntreagă avere!

Nu te lăuda cu asta, fetiţo! Lucrul acesta n-aduce noroc.

Dar şi banca a câştigat! Cum e cu putinţă?!

E de-a dreptul formidabil de unde provin toţi aceşti bani!

Să nu ne preocupe asta. Destul că nu trebuie să facem economie

la şampanie. Eu, cel puţin, pot să-mi permit după-aceea o cină la un restaurant de vază!

199

Lulu Rodrigo

Lulu Rodrigo

Alwa la bufet, doamnelor! Poftiţi la bufet! Rodrigo

„Întreaga *societate trece în sufragerie*.

— Lulu este *reţinută de Rodrigo*.

Rodrigo Un moment, sufleţelule.

— Mi-ai citit scrisoarea

„" de dragoste?

Lulu „N-ai decât să m-ameninţi cu denunţul până-ţi piere cheful! Eu nu mai am bani la dispoziţie; cu zecile de mii.

Rodrigo \ Nu mă minţi, târfa! mai aveţi patruzeci de mii!; în acţiuni Fecioară; chiar aşa-zisul tău soţ s-a făli t cu asta! Lulu i – Atunci exercită-ţi şantajul asupra lui! Mie-mi este egal ce face el cu banii lui.

Rodrigo îţi mulţumesc! Pentru imbecilul acesta am nevoie

— *Jt*, de două ori câte douăzeci şi patru de ore ca să-nţeleagă despre ce-i vorba. Şi după-aceea urmează explicaţiile sale, de care-ţi vine să mori. În timp

„Ik ce logodnica-mi scrie: „S-a sfârşit!", iar eu pot

„Să-mi atârn flaşneta de gât. Loţ, şi, Te pomeneşti că te-ai logodit pe-aici.

Rodrigo, Nu cumva trebuia să-ţi cer mai întâi consimţământul? Care mi-a fost răsplata că te-am eli-*l* „berat din închisoare cu preţul sănătăţii mele? –, (M-aţi lăsat în voia sorţii! Aş fi ajuns hamal… dacă fata asta nu m-ar fi pus pe picioare. La ţ. –, apariţia mea în public mi-ar fi aruncat chiar din

„*… f prima seară c-un fotoliu-n cap. Naţia asta este prea degenerată ca să mai poată aprecia eforturile autentice. Dacă aş fi fost un cangur de boxer, mi-ar fi luat interviuri şi mi-ar fi publicat – 1, i *i* poza-n toate gazetele. Slavă Domnului c-am cu

Inoscut-o pe Celestina mea. Ea şi-a depus la banca – de stat economiile a douăzeci de ani de muncă… Şi-apoi, mă iubeşte aşa cum sunt. Nu umblă că ţine numai după josnicii. Are trei copii de la un <; –.; – episcop american şi toţi trei îndreptăţesc la cele mai frumoase speranţe. Poimâine de dimineaţă;! îni ne vom căsători la oficiul stării civile. Lulu or; Primeşte binecuvântarea mea. Rodrigo De

binecuvântarea ta mă pot lipsi! I-am spus…; t.: logodnicei mele că-i voi depune la bancă douăzeci de mii în hârtii de valoare”.

Lulu (*bine dispusă*): Şi tipul se mai laudă că perm Heilmann

„” ” soana-l iubeşte aşa cum e!

Lulu Rodrigo

Lulu Rodrigo

Heilmann Rodrigo

Celestina mea adoră omul simţitor din mine, şi nu omul puternic, cum ai făcut tu şi restul. Lucrul acesta e depăşit acum! întâi i-au smuls omului veşmintele de pe trup şi după-aceea s-au tăvălit cu subreta. Voi ajunge un schelet dacă mă mai pretez vreodată la asemenea distracţii! De ce dracu’ te ţii, de fapt, de nefericita Gesch-witz cu propunerile tale?

Fiindcă femeia este de viţă nobilă. Eu sunt om de lume şi mă pricep mai bine ca oricare dintre voi la conversaţia distinsă.

— Dar acum sunt sătul de conversaţie. Îmi vei face rost de bani până mâine seară sau nu? Eu n-am niciun ban.

Înseamnă că am găinaţ în cap dacă mă mulţumesc cu asta. Îţi dă şi ultima leţcaie dacă-ţi faci numai o dată afurisita aia de datorie sfântă! L-ai atras aici pe sărmanul băiat ş-acum poate vedea cu ochii lui unde-şi găseşte un angajament pe potriva cunoştinţelor sale. Ce-ţi pasă dacă-şi prăpădeşte banii cu femeile sau la masa de joc?!

Ţineţi cu tot dinadinsul să-i vârâţi pe gât acestei adunături complet străine până şi ultimul bănuţ pe care tatăl său l-a câştigat cu ziarul?! îi faci pe patru oameni fericiţi dacă laşi de la tine şi te sacrifici pentru un scop filantropic. Oare trebuie să existe numai şi numai Casti-Piani? (*veselă*): Să-l rog cumva să-ţi lumineze scările până jos?

Cum doriţi, doamnă contesă! Dacă până mâine seară n-am cele douăzeci de mii de mărci, fac denunţul la poliţie şi-ntreţinerea curţii voastre ia sfârşit.

— La revedere!

Gazetarul Heilmann intră gâjâind pe uşa din dreapta, din spate.

O căutaţi pe domnişoara Magelone?

— Nu-i aici. Nu, caut cu totul altceva.

(*arătându-i vizavi uşa de la intrare*): A doua uşă pe stânga, vă rog.

(*către Rodrigo*): Asta ai învăţat-o de la logodnica ta?

(*se loveşte de bancherul Puntschu în uşa de la intrare*): Pardon,

îngere!

201

Puntschu O, dumneavoastră sunteţi! Domnişoara Magelone vă aşteaptă-n lift.

Heilmann însoţiţi-o dumneavoastră, vă rog, până sus.

Mă-ntorc îndată. (*Iese repede pe uşa de la intrare*. *Lulu trece în sufragerie*; *Rodrigo o urmează*.)

Puntschu (*singur*): Ce zăpuşeală!

— Dacă nu-ţi tai eu ţie urechile, mi le tai tu mie!

— Dacă nu-mi pot închiria Iosafatul 1, trebuie să mă descurc cu mintea mea!

— Până nu-mbătrâneşte; până nu mă lasă; până nu-i nevoie s-o scald în odicolon.

Bob, *un lacheu în jachetă roşie*, *cu pantaloni de piele strânşi pe picior şi cu cizme răsfrânte bine lustruite*, *în vârstă de cincisprezece ani*, aduce *o telegramă*.

Bob Domnului bancher Puntschu!

Puntschu (*desface telegrama şi mormăie*): „Acţiunile de la funicularul Fecioară în scădere…" – Hei, hei, aşa-i lumea! – (*Către Bob*:) Aşteaptă! (*îi dă un bacşiş*.) Spune-mi – care ţi-e adevăratul nume?

Bob Adevăratul meu nume este Fredy, dar mi se spune

Bob, fiindcă aşa-i modă acum.

Puntschu Câţi ani ai?

Bob Cincisprezece.

Kadidja (*apare ezitând din sufragerie*): Iertaţi-mă, nu-mi puteţi spune dacă mama e aici?

Puntschu Nu-i aici, fetiţo. – (*Aparte*:) Drace, are stofă!

Kadidja o caut peste tot; şi n-o pot găsi nicăieri.

Puntschu o să iasă ea din nou la iveală; să nu-mi spui mie

Puntschu! – (*Uitându-se la Bob*.) Şi pantalonii scurţi!

— Doamne bun şi drept! – îţi vine să mori! (*Iese pe uşa din dreapta*, *din spate*.)

Kadidja (*către Bob*): *Dumneata* n-ai văzut-o cumva pe mama?

Bob Nu, dar n-ai decât să vii cu mine.

Kadidja Unde-i?;

Bob A urcat cu liftul. Hai!

Kadidja Nu, nu mă urc împreună cu dumneata.

Bob Am putea să ne-ascundem sus pe coridor.

1 Vezi nota 2, p. 49.

Kadidja Nu, nu – nu vin, altminteri mă ceartă.

Magelone dă buzna pe uşa de la intrare, vădit disperată, şi-o ia în primire pe *Kadidja*.

Magelone Aha, aicea-mi eşti, în sfârşit, fiinţă ordinară!

Kadidja (*urlând*): O, mamă, mamă, te-am căutat!

Magelone Tu m-ai căutat? Ţi-am spus eu să mă cauţi?!

Ce-ai făcut cu bărbatul ăsta?

Heilmann, Aiwa, Ludmilla Steinherz, Puntschu, contesa Gesch-witz şi Lulu apar din sufragerie.

— Bob se face nevăzut.

Magelone (*către Kadidja*): Să nu-mi urli-ntre lume! aţâţă-ţi spun!

Toţi o înconjoară pe Kadidja.

Lulu Dar tu plângi, inimioară dulce! De ce plângi?

Puntschu Doamne, a plâns cu-adevărat! Cine ţi-a făcut vreun rău, zeiţă mică?

Ludmilla (*îngenunchează şi o cuprinde în braţe*): Spune-mi.

Steinherz îngeraşule, ce s-a întâmplat atât de grav? Vrei prăjitură? Ori ciocolată?

Magelone Nervii-s de vină. Se manifestă mult prea devreme la fată. În orice caz, cel mai bun lucru ar fi să nu i se dea atenţie!

Puntschu Nici nu m-aşteptam la altceva din partea dumneavoastră! Sunteţi o mamă denaturată! Tribunalul o să vă ia copilul şi-o să mă numească pe mine tutore! (*Mângâindu-i obrajii Kadidjei*.) Nu-i aşa, zeiţă mică?

Geschwitz M-aş bucura să ne-apucăm odată iar de bacara.

Grupul trece în sala de joc; *Lulu este reţinută la uşă de Bob, care-i şopteşte ceva*.

Lulu Desigur! Lasă-l să intre!

Bob deschide uşa dinspre coridor şi-l lasă pe Schigolch să intre. Schigolch poartă frac, fular alb, cizme de lac scâlciate şi un clac jerpelit cu care rămâne pe cap.

Schigolch (*aruncând o privire spre Bob*): De unde-l ai?

Lulu De la circ.

Schigolch Ce leafă capătă?

Lulu întreabă-l pe el, dacă te interesează. (*Către Bob*:)

Închide uşile.

203
SCHIGOLCH
Lulu schigolch
Lulu schigolch
Lulu schigolch
Lulu schigolch
Lulu schigolch
Lulu schigolch
Lulu schigolch
Lulu schigolch
Lulu schigolch
Lulu
Bob trece în sufragerie şi închide uşa în urma lui.

(*aşezându-se*): Am mare nevoie de bani, care va să zică. I-am închiriat amantei mele un apartament.

Ţi-ai mai luat şi-aici o amantă? E din Frankfurt. În tinereţe a fost soţia regelui din Neapole. Zilnic îmi spune că odată, demult, a fost teribil de-ncântătoare. (*aparent cu cea mai deplină liniște*): Are nevoie urgentă de bani?

Vrea să-şi mobileze un apartament propriu. Asemenea sume sunt o nimica toată pentru tine. (*biruită dintr-odată de o criză de plâns, se prăbuşeşte la picioarele lui Schigolch*): O, Doamne atotputernic!

(*mângâind-o*): Ei?

— Ce s-a întâmplat iar? (*plânge din răsputeri*): E prea-nfiorător! (*o ia pe genunchi şi o ţine în braţe ca pe un copil mic*): Hm – tu faci excese, fetiţo.

— Trebuie, în mod excepţional, să stai în pat cu-n roman în mina.

— Plângi, plângi cât poţi şi te uşurează.

— Aşa te-ai cutremurat şi acum cincisprezece ani. Niciun om n-a mai ţipat aşa cum ai putut să ţipi tu atunci.

— Pe vremea-aceea n-aveai egretă albă-n cap şi nici nu purtai ciorapi transparenţi. N-aveai nici ghete, nici ciorapi în picioare. (*urlând*): Ia-mă cu tine-acasă! Ia-mă-n noaptea asta la tine! Te rog! Găsim destule trăsuri jos! Te iau; te iau.

— Ce s-a întâmplat? Mi-a ajuns funia la gât! Mă denunţă! Cine? Cine te denunţă? Măscăriciul.

(*cu cea mai mare liniște sufletească*): De ăsta mă ocup eu!

Ocupă-te de el! Te rog, ocupă-te de el! apoi fă ce vrei cu mine!

Dacă vine la mine, s-a zis cu el. Fereastra mea dă spre fluviu.

— Dar (dă *din cap*) nu vine, asta-i, că nu vine.

La ce număr stai?

La 376, ultima casă ’nainte de hipodrom.

Îl trimit acolo. O să vină cu ţicnita aia care mi se târăşte la picioare; o să vină chiar în seara asta. Du-te-acasă, să găsească toate cele de trebuinţă.

Schigolch Las pe mine, numai să vină.

Lulu Mâine să-mi aduci cerceii de aur pe care-i poartă-n urechi.

Schigolch Are cercei în urechi?

Lulu îi poţi scoate ’nainte de-a-l arunca. N-o să bage de seamă, dacă-i beat.

Schigolch şi după aceea, fetiţo? Ce se-ntâmplă după-aceea?

Lulu După-aceea-ţi dau banii pentru amanta ta.

Schigolch Asta-i curată zgârcenie.

Lulu Ce-ai vrea mai mult?! îţi dau ce am!

Schigolch în curând se-mplinesc zece ani de când nu ne mai cunoaştem.

Lulu Asta să fie toată paguba! Dar ai totuşi o amantă.

Schigolch Doamna mea din Frankfurt nu-i mai de ieri, de-alaltăieri.

Lulu Atunci jură!

Schigolch Dar ce, nu mi-am ţinut vreodată cuvântul faţă de tine?

Lulu Jură c-o să te-ocupi de el!

Schigolch o să m-ocup de el.

Lulu Jură-mi! Jură-mi!

Schigolch (*îşi pune mâna pe glezna ei*): – Pe toate cele sfinte!

— La noapte, dacă vine.

— Lulu Pe toate cele sfinte!

— Aşa să-nţepenească!

Schigolch Aşa să-nţepenesc!

Lulu Fugi imediat acasă. Vor veni peste jumătate de ceas. Ia o trăsură!

Schigolch M-am dus.

Lulu Repede! Fii bun!

— Atotputernicule…

Schigolch Acuma ce te holbezi aşa la mine?

Lulu Aşa…

Schigolch Ei?

— Ţi-a amorţit limba?

Lulu Mi s-a desfăcut jartiera…

Schigolch Mare lucru! Şi ce-i cu asta?

Lulu Oare ce-o fi-nsemnând?

Schigolch Ce-o fi-nsemnând? Ţi-o leg la loc, dacă stai cuminte.

Lulu Asta-nseamnă nenorocire!

Schigolch (*căscând*): Nu pentru tine, fetiţo. Fii liniştită, mă ocup eu de el. – (*Iese*.)

205*).*

Lulu îşi ridică piciorul stâng pe un taburet, îşi leagă jartiera şi trece în sala de joc – Rodrigo se iveşte din sufragerie înghionti de Casti-Piani.

Rodrigo Cel puţin trataţi-mă cum se cuvine!

Casti-Piani (*total apatic*): De ce-aş face-o?! Vreau să ştiu exact ce-ai vorbit dumneata mai adineaori aici cu doamna!

Rodrigo Atunci nu-mi pasă de dumneavoastră!

Casti-Piani Ai să-mi dai socoteală, câine! I-ai cerut să urce cu tine-n lift!

Rodrigo Asta-i o minciună sfruntată şi perfidă!

Casti-Piani chiar ea mi-a spus! Ai ameninţat-o cu denunţul dacă nu vine cu tine! Vrei să te dobor c-un glonte? Rodrigo Neruşinată fiinţă!

— Ca şi când mi-ar fi putut trece-aşa ceva prin cap!

— Dacă vreau s-o am pe ea, o, Doamne, n-am nevoie s-o ameninţ mai întâi cu-nchisoarea! Casti-Piani Mulţumesc. Mai multe n-am vrut să ştiu. (*Iese pe uşa de la intrare*.) Rodrigo Câinele dracului!

— Un ins pe care, de-l arunc în tavan, rămâne lipit acolo ca o brânză de Limburg!

— Vino-ncoa’ dacă vrei să-ţi încolăcesc maţele pe după gât!

— Ce frumos ar mai fi!

Lulu (vine *din sufragerie*, *veselă*): Unde-mi tot dispari?

— Trebuie să te caute omul ca acul în carul cu fân. Rodrigo l-am arătat eu ce-nseamnă să ai de-a face cu mine!

Lulu lui?

Rodrigo Lui Casti-Piani al tău! Cum poţi, târfa, să-i spui tipului că aş fi vrut să te violez?!

Lulu Nu mi-ai cerut tu să mă dau fiului răposatului meu soţ pentru acţiuni Fecioară în valoare de douăzeci de mii?

Rodrigo Fiindcă-i de datoria ta să te-nduri de bietul băiat! I-ai împuşcat tatăl sub nasul lui, în cei mai frumoşi ani ai vieţii! Dar Casti-Piani al tău să chibzuiască mai-nainte de-a-mi ieşi iar în cale. Când i-oi trage una-n burtă, i-or zbura măruntaiele ca rachetele de semnalizare pe cer. Dacă n-ai ceva mai bun în locul meu, atunci regret că mi-ai acordat odată favoarea.

Lulu Contesa Geschwitz trece prin cele mai îngrozitoare stări. Se zvârcoleşte-n crampe. E-n stare să se-arunce-n apă, dac-o mai laşi s-aştepte mult.

Rodrigo la ce se-aşteaptă oare dobitoacă?

Lulu să te duci cu ea.

Rodrigo Atunci spune-i că-i transmit salutări şi că se poate arunca-n apă.

Lulu îmi împrumută douăzeci de mii de mărci, ca să mă salvez de la pieire, dacă o fereşti pe ea însăşi de asta. Dacă te duci astăzi cu ea, mâine voi depune pe numele tău douăzeci de mii de mărci la orice bancă.

Rodrigo şi dacă nu mă duc cu ea?

Lulu Atunci denunţă-mă! Aiwa şi cu mine suntem lefteri.

Rodrigo Mii de trăsnete şi draci!

Lulu îi faci pe patru oameni fericiţi, dacă laşi de la tine şi te sacrifici pentru un scop filantropic.

Rodrigo N-o să ţină; o ştiu dinainte. Am trecut prin destule situaţii asemănătoare. Cine-ar fi bănuit şi-un suflet aşa de cinstit în scheletul ăsta! Ce mă atrăgea la femeia asta era împrejurarea că-i aristocrată. Comportarea mea a fost a unui gentleman, aşa cum nu prea-ntâlneşti la artiştii germani. S-o fi pişcat măcar o dată de pulpe!

Lulu (*ciulind urechea*): E încă fecioară.

Rodrigo (*oftând*): Dacă e un dumnezeu în ceruri, atunci glumele tale vor fi plătite cu aceeaşi monedă. Ţi-o prorocesc!

Lulu Contesa aşteaptă. Ce să-i transmit?

Rodrigo Cea mai devotată supunere şi că sunt pervers.

Lulu Aşa voi face.

Rodrigo Stai puţin!

— E sigur că primesc douăzeci de mii de mărci din partea ei?

Lulu întreab-o şi singur!

Rodrigo Atunci spune-i că sunt gata. O aştept în sufragerie, întâi însă trebuie să m-aprovizionez cu încă o tonă de caviar.

Rodrigo trece în sufragerie. Lulu deschide uşa de la sala de jos şi strigă cu voce tare: „*Martha*!", *după care contesa Geschwitz apare în salon închizând uşa în urma ei*.

207

Lulu

Geschwitz Lulu

Geschwitz Lulu

Geschwitz

Lulu

Geschwitz

Lulu Geschwitz

Lulu

Geschwitz

Lulu Geschwitz

Lulu

(*bine dispusă*): Inimioara mea, mă poţi salva astăzi de la moarte. Cum anume?

Ducându-te cu măscăriciul într-o cameră de hotel. La ce bun, iubirea mea?

Zice că trebuie să fii a lui chiar în seara asta, altfel mâine mă denunţă.

Ştii că nu pot fi a nici unui bărbat; soarta mă opreşte de la asemenea lucru. Dacă nu-i placi, să se descurce singur. De ce s-a îndrăgostit de tine!

Dar se va purta brutal, ca un ajutor de călău. Se va răzbuna pentru dezamăgirea pricinuită şi-mi va sfărâma ţeasta. Am mai păţit-o.

— N-ai putea să mă cruţi de această cumplită-ncercare? Ce câştigi dacă mă denunţă?

Mai am destulă avere ca să putem călători amândouă ca pasagere de clasa a treia-n America. Acolo vei fi la adăpost de toţi prigonitorii tăi. (*bine dispusă şi veselă*): Am să rămân aici; nu mai pot fi fericită-n niciun alt oraş. Trebuie să-i spui că nu poţi trăi fără el. Atunci se va simţi flatat şi se va face blând ca un mieluşel. Trebuie să plăteşti şi vizitiul. Dă-i vizitiului acest bilet; conţine adresa. La numărul 376 e un hotel de mâna a şasea, la care eşti aşteptată cu el în seara asta.

Cum îţi va salva viaţa o asemenea monstruozitate?

— Nu-nţeleg.

— Ca să mă chinui, ai stârnit cea mai teribilă fatalitate ce s-ar fi putut abate peste proscrisa de mine.

(*ciulind urechea*): Poate întâlnirea o să te vindece!

(*oftând*): O, Lulu, dacă există o răsplată pe lumea cealaltă, n-aş putea să mă pun chezaşă pentru tine! Nu mă pot obişnui cu gândul că nu veghează un dumnezeu deasupra noastră. Şi totuşi s-ar putea să ai dreptate, să nu existe nimic. Căci prin ce l-am supărat eu, un vierme ne-nsemnat, de mă cuprinde spaima atunci când toate celelalte fiinţe îşi pierd minţile de fericire. N-ai de ce te plânge. Când eşti tu fericită, eşti de-o sută, de-o mie de ori mai fericită decât este vreodată oricare dintre noi, muritorii de rând.

Geschwitz Asta o ştiu şi eu; nu invidiez pe nimeni! Dar mai am de-aşteptat. Tu m-ai înşelat până-acum de-atâtea ori.

Lulu sunt a ta, iubito, dacă-l potoleşti până mâine pe măscărici. El nu vrea decât să-şi vadă satisfăcută vanitatea; trebuie să-l implori să se-ndure de tine.

Geschwitz şi mâine?

Lulu Te-aştept, sufleţelule. N-am să deschid ochii înainte de-a veni tu. N-am să văd nicio subretă, n-am să primesc niciun coafor, n-am să deschid ochii înainte de-a fi tu la mine.

Geschwitz Atunci spune-i să vină.

Lulu Dar trebuie să-i sari de gât, iubito! mai ai numărul casei?

Geschwitz 376. Acum însă repede!

Lulu (*strigă din sufragerie*): îmi dai voie, iubitule?

Rodrigo (*vine din sufragerie*): Să mă scuze doamnele că.

sunt cu gura plină.

Geschwitz (*îi ia de mină*): Te ador! îndură-te de suferinţa mea!

Rodrigo À la bonne heure! *l* să ne urcăm pe eşafod!

(*îi oferă braţul contesei Geschwitz şi părăseşte împreună cu ea salonul*.)

Lulu Noapte bună, copii! – (*îi însoţeşte pe cei doi pe coridor şi revine imediat cu Bob*.) Repede, repede, Bob! Trebuie să plecăm chiar în clipa asta! Mă. vei însoţi! Dar trebuie să ne schimbăm hainele.

Bob (*scurt şi clar*): Precum porunceşte cucoană!

Lulu (*luându-l de mină*): Ei, cucoană! îmi dai hainele tale şi tu le-mbraci pe-ale mele. Hai!

Lulu şi Bob trec în sufragerie. În sala de joc se iscă rumoare; *uşile*

se deschid brusc. *Puntschu*, *Heilmann*, *Aiwa*, *Bianetta*, *Magelone*, *Kadidja şi Ludmilla Steinherz vin în salon*.

Heilmann (*în mână cu o hârtie de valoare*, *pe frontispiciul căreia se vede o aură alpină*, *către Puntschu*): Veţi accepta, fără-ndoială, această acţiune Fecioară, domnule!

Puntschu Dar, dragă prietene, hârtia n-are niciun curs.

Heilmann Pungaşule! Nu vrei, pur şi simplu, să-mi acorzi revanşa!

Să fie-ntr-un ceas bun! (franc.)

209

Magelone (*către Bianetta*): Aveţi cumva vreo idee de ce se-ntâmplă-aici?

Ludmilla Puntschu i-a luat toţi banii şi-acum iese din joc.

Steinherz

Heilmann Acuma spală puţină, porcul!

Puntschu Cum să ies din joc? Cum să spăl puţina? Numai domnul să pună la bătaie, pur şi simplu, bani peşin! Doar nu-s la mine-n zărăfie! Mâzgăleala aia mi-o poate prezenta mâine dimineaţă!

Heilmann Mâzgăleala numeşti dumneata asta?

— După câte ştiu, acţiunile au atins valoarea de 210.

Puntschu Ieri aveau această valoare de 210, aveţi dreptate.

Azi n-o mai au deloc. Iar mâine nu veţi găsi nimic mai ieftin şi mai pe gustul dumneavoastră pentru a vă tapeta casa scării.

Alwa Cum e cu putinţă?! – înseamnă că suntem la pământ!

Puntschu Ce să mai spun eu, care-mi pierd în felul acesta întreaga avere! Mâine dimineaţă voi avea plăcerea să-ncep pentru a treizeci şi şasea oară lupta spre a-mi asigura existenţa!

Magelone (*făcându-şi* loc *înainte*): Visez oare sau n-aud bine?! Să fi coborât acţiunile Fecioară?

Puntschu Mult mai jos decât dumneavoastră!

— Le mai puteţi folosi la ondulatul părului!

Magelone O, Dumnezeule atotputernic! Zece ani de muncă!

(*Leşină*.)

Bianetta Spuneţi-mi, domnule Puntschu, unde veţi cina deseară, din moment ce v-aţi pierdut toată averea?

Puntschu Unde vă convine, domnişoară! Duceţi-mă unde vreţi dumneavoastră; dar repede! Aici te-apucă groaza acum.

Puntschu şi Bianetta părăsesc salonul.

Heilmann (*îşi mototoleşte acţiunea şi o aruncă jos*): Cu asta te-alegi dintr-un teanc!

Ludmilla De ce speculaţi tocmai afacerea Fecioară? Trimi Steinherz toţi câteva rânduri la poliţia germană despre societatea de-aici şi-n definitiv tot veţi câştiga ceva din treaba asta. Heilmann N-am încercat aşa ceva de când sunt, dar dacă vreţi să m-ajutaţi…

Ludmilla să mergem la un restaurant care-i deschis toată

Steinherz noaptea. Aţi fost la Berbecul cu cinci picioare?

Heilmann Ludmilla Steinherz

Heilmann Ludmilla Steinherz

Alwa

Kadidja

Lulu Alwa Lulu

Alwa

Kadidja

Magelone

Kadidja

Magelone

Kadidja

Magelone

Kadidja

Regret – Sau la Viţelul de lapte sau la Câinele fumător?

— Sunt toate pe-aici prin apropiere. Acolo vom fi numai noi. Până-n zori o să dăm gata un articolaş.

Nu vă culcaţi? O, ba da; însă nu noaptea!

Heilmann şi Ludmilla Steinherz părăsesc salonul pe uşa de la intrare.

(*aplecat de mai multă vreme asupra Magelonei, pe care încearcă s-o trezească din leşin*): Are mâinile reci ca gheaţa! Ah – e o femeie admirabilă!

— Ar trebui să i se descheie corsajul!

— Vino, Kadidja, descheie-i mamei tale corsajul! E groaznic de strâns. (*fără să se mişte din loc*): Mi-e frică.

Lulu vine din sufragerie cu şapcă de jocheu, jachetă roşie, pantaloni de piele albă şi cizme răsfrânte, cu o pelerină pe umeri.

Mai ai bani lichizi, Alwa?

(*ridicând privirile*): Ai înnebunit?

În două minute vine poliţia. Am fost denunţaţi.

Poţi rămâne, dacă-ţi face plăcere!

(*sărind în sus*): Doamne atotmilostiv!

Lulu şi Alwa ies pe uşa de la intrare.

(*scuturându-şi mama*, printre *lacrimi*): Mamă! Mamă! Trezeşte-te odată! Toţi au fugit! (*venindu-şi în fire*): Şi tinereţea s-a dus!

— Şi zilele frumoase s-au dus!

— O, viaţa asta! Dar sunt eu tânără, mamă! De ce să nu câştig un ban?

— Nu vreau să mai merg la mănăstire. Te rog, mamă, ţine-mă cu tine! Domnul să te binecuvânteze, inimioara mea! Tu nu ştii ce vorbeşti.

— O, nu am să caut un angajament la vreun varieteu şi am să le cânt oamenilor ghinionul pe care l-am avut cu acţiunile Fecioară. Aşa ceva se aplaudă întotdeauna. Dar n-ai pic de voce, mamă! O, da, e-adevărat! Ia-mă cu tine la varieteu!

211

Magelone Nu, mi se sfâşie inima! Dar dacă nu poate fi altfel şi dacă eşti atât de hotărâtă, nu mai am ce face! i"-Putem merge chiar mâine la Olympia!

Kadidja O, mamă, cât mă bucur!

Un Comisar (*în civil*, *apărând din coridor*): în numele legii – de poliţie sunteţi arestată!

Casti-Piani (*urmându-l obosit*) – Dar ce prostie faceţi? Nu de ea avem nevoie!

Actul al treilea

O cameră sub acoperiş, dar nemansardată. Două geamuri mari în pantă acoperişului se deschid în sus. La dreapta şi la stânga, în faţă, câte o uşă care nu se închide bine. În avanscena stingă, o saltea cenuşie zdrenţuită. La dreapta, în faţă, o măsuţă pentru flori, hodorogită, pe care se află o sticlă şi o lampă cu petrol care filează. La dreapta, în spate, în colţ, un şezlong vechi; lângă uşa din mijloc, un fotoliu de paie lăsat. Se aude ploaia ropotind pe acoperiş; sub lucarnă se află un vas umplut cu apă. În faţă, pe saltea, stă culcat Schigolch într-un palton lung şi cenuşiu. Pe şezlongul din colţ stă întins Aiwa Schb n, învelit într-un pled a cărui curca atârna deasupra lui pe perete.

Schigolch Ploaia asta răpăie ca la paradă.

Alwa o vreme numai bună pentru prima ei apariţie!

— Tocmai visam că luăm parte împreună la un dineu la Olympia. Era şi Bianetta. Faţa de masă era-mbibată de şampanie pe toate cele patru laturi.

Schigolch Yes, yes – şi eu visam o budincă de clăciun

Lulu, cu părul lung lăsat pe umeri, apare desculţă pe uşa din dreapta, din faţă, într-o rochie neagră peticită.

Schigolch Unde tot stai, fetiţo?

— Ţi-ai mai făcut o dată părul?

Alwa o face numai ca să reînvie vechi amintiri.

Lulu Măcar de v-ar încălzi cu ceva!

Alwa Vrei să-ţi începi pelerinajul desculţă?

Schigolch Primul pas îţi pricinuieşte-ntotdeauna fel de fel de gemete şi suspine. Acum douăzeci de ani lucrurile nu erau cu nimic mai bune; şi câte n-a-nvăţat ea de-atunci! în cărbuni e de-ajuns să sufli. Dacă rămâne opt zile aici, n-o mai ţin nici zece locomotive sub acoperişul nostru prăpădit.

Alwa Lulu Alwa Lulu

Schigolch

Lulu

Alwa

Lulu

Alwa Lulu

Alwa Schigolch

Alwa

Schigolch Lulu

Alwa

Castronul a dat pe deasupra.

Ce să fac cu apa?

Vars-o pe fereastră.

(*se urcă pe un scaun şi goleşte vasul afară prin lucarnă*): Se pare că-n cele din urmă ploaia se va rări.

Ratezi ora la care vânzătorii se-ntorc acasă de la cină.

De-ar fi dat Domnul, aş fi zăcut undeva unde niciun pas nu m-ar fi trezit!

Şi eu mi-am dorit aşa ceva. La ce bun să se mai lungească viaţa asta! mai bine să murim cu toţii de foame deseară, în pace şi bună-nţelegere. Şi-aşa e ultima haltă.

De ce nu te duci să ne faci rost de ceva de-ale gurii? N-ai câştigat nici măcar o leţcaie de când eşti!

Pe o vreme ca asta, de nici câinele să nu-l scoţi afară!?

Dar pe mine! Eu să vă-ndop cu puţinul sânge pe care-l mai am în mădulare! Nu m-ating de bani nici pentru o-mbucătură. Las-o să plece. Mai am poftă de-o budincă de crăciun; apoi mi-o fi destul. Şi eu mai am poftă de-un beefsteak şi de-o ţigară, după care pot muri!

— Tocmai am visat o ţigară cum n-am fumat niciodată.

Mai bine ne-ar vedea murind sub ochii ei, decât să-şi satisfacă o mică plăcere. Oamenii de pe stradă îşi lasă mai degrabă paltonul şi haină-n mâinile mele, decât să meargă zadarnic cu mine. Dacă nu mi-aţi fi vândut hainele, cel puţin n-aveam acum de ce mă teme de lumina felinarelor. Aş vrea să văd la ce mai e bună femeia care poartă pe trup asemenea zdrenţe. Am încercat tot ce-a fost omeneşte cu putinţă. Pe vremea când mai aveam bani, îmi petreceam nopţile alcătuind tabele cu care-ar fi trebuit să câştigi şi-n faţa celui mai desăvârşit trişor. Şi totuşi pierdeam seară de seară, ca şi când aş fi aruncat banii cu găleata. Apoi m-am oferit curtezanilor; dar ăia nu iau pe nimeni mai ’nainte de-a fi fost ştampilat de justiţie. Îşi dau seama de la

Schigolch Alwa
Schigolch
Lulu
Schigolch Lulu Alwa Lulu
Alwa
Lulu Alwa
Lulu

Alwa
Schigolch

Alwa prima ochire dacă ai sau nu cunoştinţe la ghilotină. Yes, yes.

N-am fost cruţat de nicio decepţie; dar când făceam glume, râdeau de mine; când mă prezentam ca om respectabil, aşa cum sunt, eram pălmuit; iar când încercam să fiu vulgar, deveneau dintr-odată atât de căşti şi de virgini, de mi se făcea părul măciucă. Cine n-a răzbit în societate nu se bucură de-ncrederea lor.

Nu cumva ai de gând să-ţi încalţi odată cizmele, fetiţo?

— Cred că n-am să mai îmbătrânesc mult în acest bârlog. De luni de zile nu-mi mai simt vârful degetelor de la picioare.

— Spre miezul nopţii am să mai beau câteva ţuici în localul de jos. Ieri mi-a spus proprietăreasa c-aş mai avea şanse serioase de-a-i deveni amant. Pe toţi dracii, cobor! (*Ia sticla de pe măsuţa*, *pentru flori şi o duce la gură*.) Aşa te miroase de la o poştă! Nu beau tot.

Să nu cobori, nevastă! Să nu cobori! îţi interzic! Ce să-i interzici nevestei tale, când nici pe tine însuţi nu te poţi întreţine? Cine-i de vină?! Cine alta decât propria mea soţie m-a adus pe patul de suferinţă?

Port eu boală-n mine?

Cine m-a târât în noroi?

— Cine-a făcut din mine asasinul tatălui meu?

Tu l-ai împuşcat?

— N-a pierdut mult, dar când te văd zăcând acolo îmi vine să-mi tai ambele mâini, pentru c-am păcătuit în halul ăsta faţă.

de bunul meu simţ! – (*Trece în camera ei prin dreapta*.)

Mi-a transmis-o de la Casti-Piani al ei. De mult nu-i mai accesibilă nici ea din acest punct de vedere.

Asemenea coţcari ai dracului n-au cum s-o ia prea de timpuriu cu răbdarea, din moment ce, până la urmă, trebuie să iasă şi îngeri din ei.

Trebuia să se fi născut împărătească a Rusiei.

Atunci ar fi fost la locul ei. O a doua Ecaterina.

a II-a.

215

Lulu schigolch Lulu schigolch Alwa schigolch Alwa schigolch Alwa schigolch Alwa schigolch Alwa

Lulu revine din camera ei cu o pereche de ghete scâlciate şi se-aşază pe *duşumea* să *le-ncalte*.

Numai să nu mă duc de-a rostogolul pe scări!

— Brr, ce frig e!

— E ceva mai trist pe lumea asta decât o prostituată?

Răbdare, răbdare! Totul e să fii potrivit pentru treaba asta.

Mie are să mi se potrivească; de mine nu-i mai păcat. (*Duce sticla la gură*.) Asta te-ncălzeşte!

— O, fir-ar să fie! (*Iese pe uşa din mijloc*.) Când o auzim venind, va trebui să ne-ascundem în coteţul meu.

Păcat de ea!

— Dacă mă duc cu gându-n urmă

— Totuşi am crescut oarecum împreună cu ea. Cât oi mai trăi eu, în orice caz o să reziste. La-nceput eram ca frate şi soră. Pe-atunci mama mai trăia. Am întâlnit-o întâmplător într-o dimineaţă la toaletă. Doctorul Goli fusese chemat la o consultaţie. Coaforul ei îmi citise prima poezie pe care-o publicasem în „Societatea" – „Goneşte-ţi haita departe peste munţi; s-o-ntoarce plină de sudoare şi colb…"

O, yes!

Şi-atunci a apărut ea – ntul trandafiriu – n-avea pe dedesubt decât un corset alb de atlaz – la balul dat de ambasadorul spaniol. Doctorul Goli îşi presimţea parcă moartea apropiată. M-a rugat să dansez cu ea, ca să nu facă vreo prostie. Între timp, tata nu şi-a dezlipit o clipă ochii de pe noi, iar ea se uita peste umărul meu numailael. După-aceea l-a-mpuşcat. Nemaipomenit. Tare mă-ndoiesc că mai muşcă vreunul momeala. Nici nu l-aş sfătui pe careva! Ce dobitoc!

Avea pe-atunci, deşi se-mplinise ca femeie, înfăţişarea unei fetiţe de cinci ani, veselă şi sănătoasă tun. Apoi, era numai cu trei ani mai mică decât mine; dar cât de mult e de-atunci! Cu toată superioritatea ei formidabilă în chestiunile vieţii practice, m-a pus să-i interpretez „Tristan şi Izolda"; şi cât de fermecător se pricepea s-asculte!

— Din surioara care încă se simţea ca o şcolă-riţă-n căsnicia ei a ajuns apoi o nefericită şi isterică soţie de artist. Din nevastă de artist a

Schigolch Alwa

Schigolch

Alwa Schigolch

Alwa Schigolch

Alwa Schigolch

Alwa

Schigolch Alwa

Lulu ajuns apoi soţia răposatului meu tată; din soţia tatălui meu a ajuns apoi amanta mea. Aşa-i viaţa, n-ai ce-i face.

Numai să nu fugă de bărbaţii cu intenţii cinstite şi să ne-aducă în schimb cine ştie ce vagabond cu care şi-a-mpărtăşit tainele inimii. Am sărutat-o prima dată-n rochia ei foşnitoare de mireasă; dar după-aceea a uitat de asta. Totuşi cred că s-a gândit la mine când stătea în braţele tatălui meu. Ceea ce nu se putea-ntâmpla prea des. Vremea lui trecuse,

iar ea-l înşela cu vizitiul şi cu lustragiul. Dar ori de câte ori i se da lui, mă avea pe mine-n suflet. Astfel a şi dobândit, fără ca eu să mă fi putut aştepta la aşa ceva, această teribilă putere asupră-mi. Auzi-i!

Se aud paşi grei *urcând scările*.

(*sărind în sus*): N-am să-ngădui una ca asta! Am să-l dau afară pe ţopârlan! (*se chinuie să se ridice în grabă, îl ia pe Alwa de guler şi-l scoate înghiontindu-l pe uşa din stânga*): Dă-i drumu', dă-i drumu'! Cum să-i mărturisească băiatul necazul dacă noi ne vânzolim pe-aici!

Şi dacă-i pretinde lucruri josnice? Şi dacă, şi dacă! Dar ce să-i pretindă? Doar e şi el om ca noi! Să lăsăm uşa deschisă!

(*împingându-l pe Alwa în boxă*): Prostii!

— Culcă-te-acolo!

(*din boxă*): Măcar am s-aud! Dumnezeu să-l aibă-n pază!

(*închide cămăruţa*. *Dinăuntru*): Nu mai trăncăni! (*dinăuntru*): Trebuie să fie prevăzător.

Lulu deschide uşa din mijloc şi-l lasă pe domnul Hunidei să intre. *Domnul Hunidei este o namilă de om, cu obrazul rumen, proaspăt ras, cu ochii albaştri ca cerul şi zâmbet amabil. Poartă macferlan şi joben şi ţine în mână o umbrelă udă*.

Iată locuinţa mea.

Domnul Hunidei îşi duce arătătorul la buze şi o priveşte pe Lulu semnificativ. *Apoi îşi desface umbrela şi o pune să se usuce* pe *duşumea*, în *spate*.

Ce-i drept, nu-i prea confortabil aici.

217

Lulu Lulu

Lulu

Lulu schigolch

Alwa schigolch

Lulu

Lulu

LULU

Domnul Hunidei vine în faţă şi-i duce mâna la gură.

Ce vreţi să-mi daţi a-nţelege prin asta?

Domnul Hunidei îi sărută mâna şi-şi pune arătătorul pe buze

Nu ştiu ce-nseamnă asta.

Domnul Hunidei îi astupă repede gura.

(*eliberându-se*): Suntem singuri-singurei aici. Nu ne-aude nimeni.

Domnul Hunidei îşi duce arătătorul la buze, dezaprobă din cap, arată spre Lulu, deschide gura ca pentru a vorbi, arată spre el şi apoi spre uşă.

(*aparte*): Doamne – ăsta-i un monstru!

Domnul Hunidei îi astupă gura. Apoi se duce în fund, îşi împăturește macferlanul şi-l pune pe scaunul de lângă uşă. Apoi vine în faţă rânjind, îi ia lui Lulu capul în mâini şi-o sărută pe frunte.

(*de după uşa întredeschisă din stânga, din faţă*):

Ăstuia-i lipseşte-o doagă.

Trebuie să fie prevăzător!

Ceva mai dezolant nici că putea aduce.

(*dându-se înapoi*): Sper c-o să-mi dăruiţi ceva!

Domnul Hunidei îi astupă gura şi-i pune un galben în mină. Lulu examinează galbenul şi-l aruncă dintr-o mână-ntr-alta. Domnul Hunidei se uită la ea întrebător şi nesigur.

Aşa da, nu-i tocmai rău! (*Bagă banul în buzunar*.)

Domnul Hunidei îi astupă repede gura, îi dă câţiva arginţi şi-i aruncă o privire categorică.

Ei, frumos din partea dumneavoastră!

Domnul Hunidei sare ca nebun de jur-împrejurul camerei, gesticulează cu braţele în aer şi se holbează cu disperare la cer. Lulu se apropie de el cu precauţie, îşi încolăceşte braţul după gâtul lui *şi-l* sărută *pe gură*.

Domnul Hunidei se eliberează râzând fără glas şi se uită întrebător împrejur.

Lulu ia lampa de pe măsuţa pentru flori şi deschide uşa spre camera ei.

Domnul Hunidei intră zâmbind, în timp ce, ajuns în prag, îşi *scoate pălăria…*

Alwa

Schigolch

Alwa

Schigolch

Alwa

Schigolch

Schigolch Alwa

Schigolch
Alwa Schigolch
Alwa Schigolch
Lulu
Scena e cufundată în întuneric până la o rază de lumină care răzbate din cămăruţă prin crăpătura uşii.
— *Alwa şi Schigolch ies pe brânci din boxa lor*.
Au plecat?
(*în urma lui*): Ai numa' răbdare!
Nu se mai aude nimic.
S-a auzit destul!
Am să mă uit prin gaura cheii.
Puiul mamii! (*îşi face loc pe lângă Alwa*, *orbecăie pe scenă*, *ia macferlanul domnului Hunidei de pe scaun şi-i cotrobăieşte prin buzunare*.)
Alwa s-a târât până la uşa de la odaia lui Lulu.
Mănuşi – altceva ioc! (*întoarce macferlanul pe dos*, *scotoceşte prin buzunarele interioare şi scoate o carte pe care i-o dă lui Alwa*.) Ia vezi ce-i cu asta!
(*ţine cartea în raza de lumină care răzbate din cămăruţă şi descifrează anevoie foaia de titlu*): Sfaturi pentru pelerinii evlavioşi şi pentru cei ce vor să ajungă ca ei.
— Foarte caritabil!
— Preţul: doi şilingi, şase pence.
Îmi pare cu totul părăsit de Dumnezeu. (*Aşază macferlanul la loc pe scaun şi bâjbâie înapoi spre boxă*.) Nu-i nimic de capul acestor oameni. Naţiunea şi-a trăit epoca ei de glorie. Viaţa nu-i niciodată aşa de rea precum ţi-o imaginezi. (*Se târăşte şi el înapoi spre bexă*.) N-are nici măcar un şal de mătase ţopârlanul. Pe când noi, în Germania, la o treabă ca asta ne târâm pe burtă-n faţa boarfelor. Hai să ne-ascundem iar!
Se gândeşte, fără-ndoială, numai la ea şi pune mâna pe primul care-i iese-n cale. Să sperăm că acest câine n-are s-o uite cât o fi ş-o trăi.
Schigolch şi Alwa se ghemuiesc în boxă *şi* închid *uşa în urma lor*. *Apoi apare Lulu şi pune lampa pe măsuţa pentru flori*.
O să mă mai vizitaţi?
Domnul Hunidei *îi* astupă *gura*.

Lulu priveşte spre cer cumva disperată şi clatină din cap. Domnul Hunidei şi-a aruncat macferlanul pe umeri şi se apropie de ea rânjind. Ea i se aruncă de gât, după care el se eliberează

219

Încet, îi sărută mâna şi se îndreaptă spre uşă. Ea vrea să-l conducă, el însă îi face semn să stea pe loc şi părăseşte încăperea fără zgomot. Schigolch şi Aiwa vin din boxă.

Lulu (*în şoaptă*): M-a tulburat omul ăsta!

Alwa Cât ţi-a dat?

Lulu (*acelaşi joc*): Asta-i tot! Ţine! Eu cobor iar.

Schigolch Putem încă trăi ca prinţii aici.

Alwa Auziţi, se-ntoarce!

Schigolch Atunci hai repede să ne facem iar nevăzuţi. Schigolch

Alwa îşi caută cartea de rugăciuni; iat-o. I-o fi căzut din pelerină. Alwa

Lulu (ascultând *cu atenţie*): Nu, nu-i el. E cu totul altcineva. Schigolch

Alwa Urcă cineva. Aud foarte limpede. Geschwitz

Lulu Acum bâjbâie la uşă.

— Cine să fie?

Schigolch Probabil un prieten bun căruia ne-a recomandat Alwa tipul.

— Intră!

Intră contesa Geschwitz. E-mbrăcată în veşminte sărăcăcioase SrHtmrrH

şi are un sul de pânză în mina.

Geschwitz Dacă te incomodez, mă-ntorc iar. Ce-i drept, de Alwa zece zile n-am vorbit cu nicio fiinţă omenească. Numai că trebuie să-ţi spun din capul locului că n-am primit niciun ban. Fratele meu nu mi-a Schigolch dat niciun răspuns.

Schigolch iar acum doamnei contese i-ar face plăcere să-şi întindă picioarele sub masa noastră?

Lulu (*în şoaptă*): Cobor iar! Alwa

Geschwitz Unde vrei să te duci în halul ăsta?

— N-am venit totuşi cu mâinile absolut goale. Ţi-am adus altceva. Venind încoace, un negustor de vechituri mi-a oferit doisprezece şilingi pentru asta. Nu mă-nduram să mă despart de el. Dar tu poţi să-l Geschwitz vinzi dacă vrei.

Schigolch Ce-ai acolo? Lulu

Alwa Dar arată-ne-odată! (îi *ia* sulul *de pânză şi-l desfăşoară*, *evident bucuros*.) O, Doamne, dar ăsta-i Geschwitz portretul lui Lulu!

Lulu (*ţipând*): Şi asta-mi aduci tu, monstrule?

— Luaţi tabloul de sub ochii mei! Aruncaţi-l pe fereastră! Alwa

Alwa (*ca şi când a prins puteri dintr-odată*, *foarte bine dispus*): Nici vorbă! în faţa acestui portret îmi redobândesc respectul faţă de propria mea persoană. El mă face să-mi înţeleg destinul. Toate prin câte-am trecut noi se limpezesc ca lumina zilei. (*Puţin elegiac*.) Cine s-ar simţi stăpân pe starea sa civilă în faţa acestor buze înfloritoare şi cărnoase, în faţa acestor ochi de copil, mari şi plini de candoare, în faţa acestui corp împlinit, alb-trandafiriu, acela poate s-azvârle-n noi cu prima piatră la-ndemână.

Trebuie să-l punem pe perete. Va face o excelentă impresie asupra clienţilor noştri. (*foarte zelos*): Pentru asta avem deja un cui în perete.

Cum l-ai achiziţionat?

L-am tăiat pe-ascuns din apartamentul vostru după ce-aţi plecat.

Păcat că s-a cojit vopseaua pe margini! Se vede că nu l-ai înfăşurat cu destulă atenţie. (*Fixează tabloul cu partea de sus de un cui bătut în perete*.) Mai trebuie bătut unul jos, ca să ţină. Întregul etaj capătă un aspect mai elegant… Lasă-mă, că ştiu eu ce fac. (*Scoate diferite cuie din perete*, *îşi descalţă gheata stingă şi bate cuiele în zid*, *pe marginea tabloului*, *cu tocul pantofului*.) Numai că mai înainte va trebui să stea iarăşi o vreme până să se facă remarcat. Cine l-a văzut o dată îşi închipuie după-aceea că se află-ntr-un harem indian.

(*încălţându-şi gheaţa din nou*, *sculându-se în picioare plin de mândrie*): Când a fost pictat tabloul, corpul ei atinsese perfecţiunea. Lampa, fetiţă scumpă! Mi se pare că s-a-nchis la culoare extraordinar de mult.

Trebuie c-a fost un artist de mare talent acela care l-a pictat!

(*venind cu lampa în faţa tabloului*, din *nou pe deplin liniştită*): Nu l-ai cunoscut? Nu; trebuie c-a fost cu mult înaintea mea. Mai auzeam din când în când câte-o remarcă maliţioasă cu privire la voi, cum că el şi-ar fi tăiat beregata suferind de mania persecuţiei. (*comparând portretul cu Lulu*): Expresia candidă din ochii ei a rămas aceeaşi, în ciuda tuturor prin câte-a trecut de-atunci. (Emoţionat *de*

bucurie.) Dar rouă proaspătă care-i acoperă pielea, răsuflarea parfumată de pe buzele ei, lumina strălucitoare care se revarsă de pe fruntea albă şi această minunăţie provocatoare a cărnii tinere de pe gât şi braţe…

Schigolch Toate acestea s-au dus la gunoi. Poate spune pe deplin conştientă de ceea ce e: Aşa arătam eu odată! Cui îi cade azi în mâna nu-şi mai face nicio idee despre tinereţea noastră.

Alwa (*vesel*): Slavă Domnului că nu băgăm de seamă treptata năruire când suntem în contact ne-ntre-rupt unul cu altul. (*Cu uşor dispreţ*.) Femeia-nfloreşte pentru noi tocmai în momentu-n care-l duce pe om pentru totdeauna la pieire. N-ai ce-i face, asta-i menirea ei naturală.

Schigolch Acolo jos, la lumina felinarului, mai poate concura cu o duzină de fantome ambulante. Cine mai vrea să lege vreo cunoştinţă pe asemenea vreme se uită îndeosebi la calităţile sufleteşti, nu la trăsăturile fizice. Se decide pentru doi ochi în care scapără cât mai şters pornirile de pungaş.

Lulu (*la fel de bine dispusă ca Alwa*): Am să văd dacă ai dreptate. Adio.

Alwa (*cu aprinsă mânie*): Cât timp mai trăiesc eu, n-o să mai cobori în stradă!

Geschwitz Ce să cauţi tu acolo?

Alwa să-şi aducă un mascul.

Geschwitz Lulu!

Alwa A mai făcut-o o dată astăzi.

Geschwitz Lulu, Lulu, merg şi eu cu tine!

Schigolch Dacă vrei să-ţi închiriezi ciolanele dumitale, atunci alege-ţi un sector propriu, rogu-te.

Geschwitz Lulu, n-am să mă dezlipesc de tine! Sunt înarmată.

Schigolch Ei, drăcia dracului! Doamna contesă are de gând să prindă peşti cu slănina noastră!

Lulu Mă omorâţi! Nu mai rezist aici!

Geschwitz N-ai de ce te teme. Sunt lângă tine!

Lulu şi contesa Geschwitz ies pe uşa din mijloc.

Schigolch la naiba, la naiba, la naiba!

Alwa (*se aruncă văicărindu-se pe şezlongul său*): Cred că multe lucruri bune nu mai am de aşteptat de la viaţa pământească.

Schigolch
Alwa
Schigolch
Alwa
Schigolch
Alwa
Schigolch
Alwa
Schigolch
Alwa
Schigolch
Alwa
Schigolch
Alwa Schigolch
Alwa
Schigolch Alwa

Muierea trebuie oprită cu mâna-n gât. Cu hârca ei aristocratică alungă tot ce-i viu.

M-a doborât pe patul de suferinţă şi m-a umplut de spini, pe dinafară şi pe dinăuntru!

De fapt, pentru asta şi are-n piept curaj câte zece bărbaţi.

Niciun suferind nu va primi vreodată lovitura de graţie cu mai multă recunoştinţă ca mine! Dacă nu l-ar fi ademenit atunci pe măscărici în locuinţa mea, azi îl mai aveam şi pe ăla-n circă. O văd plutind deasupra capului meu cum vedea Tantal creanga cu merele de aur. (*de pe salteaua sa*): – Nu vrei să faci lampa un pic mai mare?

Cu toate că un fiu modest al naturii poate suporta chiar nespus de mult în sălbăticia lui?

— O, Doamne, Dumnezeule, ce-am făcut din viaţa mea! Ce-a făcut vremea păcătoasă din macferlanul meu!

— Acum douăzeci şi cinci de ani am ştiut să mă descurc!

N-au plătit toţi ca mine cu tinereţea cea minunată şi senină!

Cred că se stinge-ndată.

— Până s-or întoarce, iar o să fie beznă aici ca-n pântecele mamei. Am căutat, pe deplin conştient de ceea ce vreau, contactul cu oamenii care n-au citit o carte-n viaţa lor. M-am agăţat cu toată abnegaţia şi entuziasmul de aceste elemente, ca să mă urc pe cea mai înaltă culme a gloriei literare. Socoteala a fost greşită. Eu sunt martirul

meseriei mele. De la moartea tatălui meu n-am mai scris un singur vers.

Numai să nu fi rămas împreună.

— Nu se găseşte niciun prost care să meargă cu două deodată. N-au rămas împreună!

Aşa sper. La nevoie, se ţine la distanţă de individă lovind cu piciorul.

Unul, ieşit din gunoi, este cel mai sărbătorit om al neamului său; iar altul, născut în purpură, zace-n cea mai cruntă mizerie şi nu poate muri. Acuma vin!

Şi câte clipe fericite, născute din bucuria comună a creaţiei, nu trăiseră-mpreună!

Schigolch Asta cu atât mai mult o ştiu ei în momentul de faţă.

— Trebuie să ne-ascundem iar.

Alwa. Eu rămân aici.

Schigolch De fapt, de ce-i compătimeşti?

— Cine-şi cheltuie banii are motive-ntemeiate s-o facă!

Alwa Nu mai am curajul moral să-ngădui a mi se tulbura tihna pentru o păcătoasă suma de bani. (*Se ascunde sub pled*.)

Schigolch Noblesse oblige! Un om onorabil procedează conform situaţiei lui. (*Se ascunde în boxă*.)

Lulu (*deschizând uşa*): Haide, intră, scumpule!

Intră Kungu Poţi, prinţul moştenitor din Uahubee, în pardesiu şi pantaloni de culoare deschisă, cu ghetre albe, pantofi cu nasturi galbeni şi joben gri. Vorbirea lui trădează siflantele specific africane şi este întreruptă de repetate râgâieli.

Kungu Poţi God dăm – tare-ntuneric pe scări.

Lulu Aici e mai multă lumină, iubiţelule! – (*Trăgându-l de mâna în faţă*.) Haide, vino! Kungu Poţi Dar frig aici. Tare frig. Lulu Bei o ţuică?

Kungu Poţi Ţuică?

— Totdeauna bea eu ţuică!

— Ţuică este bun!

Lulu (*îi dă sticla*): Nu ştiu unde-i paharul.

Kungu Poţi Face nimic. (*Duce sticla la gură şi bea*.) Ţuică!

— Mult ţuică!

Lulu sunteţi un tânăr drăguţ.

Kungu Poţi Tata este-mpărat de la Uahubee. La mine este aici

şase neveste, două spaniole, două englezoaice, două franţuzoaice. Well – eu mi iubesc la ele.

Totdeauna eu trebuie făcut baie, făcut baie, făcut baie…

Lulu Cât o să-mi dăruiţi?

Kungu Poţi Galben!

— Poţi crede, tu primeşte galben!

— Galben!

— Totdeauna dăruieşte eu galben! Lulu Puteţi să mi-l daţi mai târziu; dar arătaţi-mi-l.

Kungu Poţi Eu niciodată plăteşte înainte. Lulu Dar să mi-l arătaţi puteţi totuşi!

Kungu Poţi Eu nu-nţelege! Nu-nţelege!

— Vino, ragapsişimulară! (*Cuprinzând-o pe Lulu de mijloc.*) Vino \ Lulu (*se împotriveşte din răsputeri*): Daţi-mi drumul!

Daţi-mi drumul!

Alwa s-a trudii să se scoale în grabă din aşternut, se apropie pe furiş de Kungu Poţi şi-l trage cu putere îndărăt de gulerul hainei.

Kungu Poţi (*se întoarce repede spre Alwa*): Ei! Ei ţ Aici ascunzătoare de ucigaşi!

— Vino, prieten, să dau la tine somnifer! (*îl loveşte cu o măciucă în cap, la care Alwa se prăbuşeşte gemând.*) Asta este la tine somnifer! Asta este la tine opiu!

— Acuma vine vise frumoase! Vise frumoase! (*Apoi o sărută pe Lulu; arătând spre Alwa.*) Visează pe tine, ragapsişimulară!

— Vise frumoase! – (*Re-Pezindu-se spre uşă.*) Aici uşă! (*Iese.*)

Lulu – Tot n-am să mai rămân aici!

— Cine mai poate trăi aici?!

— Mai bine jos pe stradă! – (*Iese.*)

Schigolch apare *din boxă*.

Schigolch (*aplecat peste Alwa*): – Sânge!

— Alwa!

— Trebuie dat la o parte.

— Hei!

— Altfel cunoştinţele noastre se scandalizează! Alwa! Alwa!

— Ceva nu-i în regulă cu el!

— Ori una, ori alta; dealt-minteri, situaţia se uşurează prea târziu!

— Am să-i fac picioare. (*Aprinde un chibrit şi i-l vâră sub guler.*

Deoarece Alwa nu se mişcă.) Acuma are să se-odihnească.

— Dar aici nu-i locul de dormit. (*îl Urăşte de grumaz în odaia lui Lulu. Apoi încearcă să facă lampa mai mare.*) Acuma trebuie să mă grăbesc şi eu, altfel nu mai apuc budincă de crăciun în localul de jos. Dumnezeu ştie când se-ntoarce din plimbarea ei de plăcere. –(*Cuprinzând cu privirea portretul lui Lulu.*) Ea nu-nţelege situaţia. Ea nu poate trăi din iubire, fiindcă iubirea e viaţa ei. Iat-o că vine! Am s-o dojenesc eu…

Uşa se deschide şi apare contesa Geschwitz.

Schigolch Dacă vrei să rămâi la noi peste noapte, ai, fii bună, puţină grijă să nu dispară ceva de pe-aici.

Geschwitz Ce-ntuneric!

Schigolch. Se face tot mai întuneric-Domnul doctor s-a şi culcat.

Geschwitz M-a trimis înainte.

Schigolch Ăsta-i un lucru înţelept.

— Dacă-ntreabă cineva, de mine, mă aflu în localul de jos. –(*Iese.*)

225

Geschwitz (*singură*): Am să m-aşez lângă uşă. O să bag seama la toate şi nici n-am să mă clintesc. (*Se aşază pe fotoliul de paie de lângă uşă.*) – Oamenii nu se cunosc – ei nu ştiu cum sunt. Numai cine-i neom îi cunoaşte. Fiecare cuvânt pe care-l rostesc ei este neadevărat, născocit. Asta n-o ştiu ei, căci azi sunt într-un fel şi mâine-ntr-altul, depinde dacă au mâncat, băut şi iubit sau nu. Numai trupul rămâne o vreme ceea ce este şi numai copiii au minte. Cei mari sunt ca animalele; niciunul nu ştie ce face. Când sunt mai fericiţi, se văicăresc, oftează, iar când se află în cea mai cruntă mizerie, se bucură de fiecare fărâmiţă. E ciudat cum foamea îi face pe oameni incapabili de nefericire. Dar odată sătui, lumea e pentru ei o cameră de tortură, îşi dau viaţa pentru a-şi satisface un capriciu.

— Să fi existat vreodată oameni pe care iubirea i-a făcut fericiţi? Ce-i fericirea lor altceva decât să doarmă bine şi să poată uita totul?

— Doamne Dumnezeule, îţi mulţumesc că nu m-ai plăsmuit ca pe ei.

— Eu nu sunt om; trupul meu n-are nimic comun cu trupurile omeneşti. De-aş avea un suflet omenesc! Oamenii din greu chinuiţi poartă-n piept o inimă mică şi strâmtă; eu ştiu însă că nu-i meritul meu că-mi dărui totul, că sacrific totul…

Lulu deschide uşa şi-l lasă pe doctorul Hilti să intre. Contesa Geschwitz rămâne nemişcată lângă uşă, fără a fi observată de cei doi.

Lulu (*veselă*): Haide, intră! Vino!

— Rămâi la noapte la mine? Dr. Hilti că n-am la mine dară mai mult de cinci şilingi;

niciodată nu iau mai mult când ies în urbe. Lulu Ajunge că eşti tu aici! Ai nişte ochi atât de scumpi!

— Hai, dă-mi o guriţă!

Dr. Hilti Doamne, cerule şi ghiavole…

Lulu Te rog, taci odată!

Dr. Hilti Pe ghiavolu, io-s prima oară c-o fată. Zău că nu mint. Zâcrament, io al cum mi-am fost închipuit!

Lulu Eşti căsătorit?

Dr. Hilti Ţumtaifăl, pentru ce crezi tu c-aş fi căsătorit?

— Nu, io-s doţent la univerzitate; propun filosofia.

Hilti

Lulu Dr. Hilti

Lulu.

Geschwitz Dr. Hilti

Lulu

Dr. Hilti Lulu Dr. Hilti

Lulu Dr. Hilti

Lulu Dr. Hilti

Lulu Geschwitz

Zâcrament, io-s descendinte dintr-o familie veche şi de vază din Basel; căpătăm ca student numa' doi franci că bani de pozunar şi puteam să-i cheltui mai cu folos decât pe fete. De-aceea n-ai fost niciodată la vreo femeie? Chiar aşa! Chiar aşa! Dar acuma-s nevoit; m-am logodit asară c-o fată de vază din Basel. îi guvernantă aici.

E drăguţă logodnică ta?

Fainâ, are două milioane. – îs tare curioz să văd cum o fi.

(*aruncându-şi părul pe spate*): Sunt cu adevărat norocoasă! (*Se ridică şi ia lampa*.) Atunci, dacă n-aveţi nimic împotrivă, domnule docent…? (*îl conduce pe dr. Hilti în camera ei*.) (*scoate din poşetă un mic revolver negru şi-l duce la tâmplă*): …Vino, vino – iubito! (deschide *hrusc uşa pe dinăuntru şi* se *repede afară*): Pfui, spurcăciunea dracului – zace careva acolo!

(*cu lampa în mină, îl ţine de mânecă*): Rămâi la mine! Un mort!

— Un hoit!

Rămâi la mine, rămâi la mine!

(*eliberându-se*): Un hoit zace-ntins acolo – j-Doamne Dumnezeule, ce spurcăciune!

Rămâi la mine!

Pe unde să scap? (*Observând-o pe contesă*.) Iată şi ghiavolu'!

Te rog, rămâi!

Spurcăciune, scârnăvie spurcată – O, Tată ceresc!

— (*Iese prin mijloc*.);

Rămâi!

— Rămâi! (*Se repede după el*.)

(*singură*, lasă *revolverul să-i cadă*): Mai bine spânzurata!

— De m-ar vedea că zac în sânge, n-ar vărsa o lacrimă după mine. Pentru ea n-am fost decât unealta supusă care se lăsa folosită la cele mai grele munci. M-a urât din străfundul sufletului chiar din prima zi.

— Să nu m-arunc mai bine de pe pod? Ce poate fi mai rece, apa sau inima ei?

— Aş visa până să mă-nec-Mai bine spânzurata! – înjunghiată?

— Hm, din asta nu iese mare lucru.

— De câte ori n-am visat că

Jack

Lulu

Jack

Lulu Jack

Lulu Jack Lulu

Jack

Lulu

Jack

Lulu

Jack mă sărută! mai un minut; apoi va bate o bufniţă la geam şi am să mă trezesc.

— Mai bine spânzurată! Apa nu; apa e prea curată pentru mine. (*Aprinsă dintr-odată*.) Iat-o!

— Iat-o! Ea e!

— Repede, până nu vine! (*Ia cureaua pledului din perete*, *se urcă pe fotoliu*, *fixează cureaua într-un cârlig bătut în uscior*, *îşi leagă cureaua de gât*, *răstoarnă scaunul cu piciorul şi cade jos*.) – Viaţă

afurisită!

— Viaţă afurisită!

— Dacă mai am de trăit?

— Lasă-mă numai o dată să-i vorbesc inimii tale, îngerul meu! Dar tu eşti rece!

— X-am să plec încă! Poate-o să fiu şi eu o dată fericită.

— Supune-i-te, Lulu; n-am să plec încă! – (*Se căzneşte să ajungă în faţa portretului lui Lulu, îngenunchează şi-şi împreunează mâinile a rugăciune.*) îngerul meu adorat! Dragostea mea! Steaua mea!

— Fie-ţi milă de mine, fie-ţi milă, fie-ţi milă!

Lulu deschide uşa şi-l lasă pe Jack să intre. Este un bărbat de statură scundă şi robustă, cu mişcări elastice, faţa palidă, ochii scăpărători, cu sprâncene crescute în sus şi groase, mustaţă pleoştită, barbă rară, în furculiţă, favoriţi stufoşi şi mâini stacojii cu unghii roase. Privirea îi este îndreptată în jos. Poartă pardesiu de culoare închisă şi pălărie de fetru mică şi rotundă.

(*observând-o pe contesă*): Cine-i asta? E sora mea, domnule. E nebună. Nu ştiu cum să scap de ea.

Se pare că ai o gură frumoasă. Am moştenit-o de la mama. E frumoasă, într-adevăr.

— Cât vrei?

— De altfel, prea mulţi bani n-am.

N-aveţi de gând să rămâneţi toată noaptea aici? Nu, n-am timp. Trebuie să mă duc acasă. Aţi putea spune mâine acasă c-aţi pierdut ultimul omnibuz şi-aţi înnoptat la un prieten. Cât vrei?

Nu pretind bulgări de aur, dar totuşi – o monedă din cele mici.

(*se-ntoarce spre uşă*): Bună seara! Bună seara! (*îl opreşte*): Nu, nu! Rămâneţi, pentru Dumnezeu!

(*trece pe lângă contesă şi deschide boxă*): De ce să rămân aici până mâine?

— Sună cam suspect!

Jack Lulu Jack

Lulu

Jack

Lulu Jack

Lulu Jack

Lulu Jack

Lulu Jack

Lulu Jack Lulu
Jack Lulu
Jack Lulu
Jack
— Când dorm, buzunarele-o să-mi fie-ntoarse pe dos.
Nu, aşa ceva nu fac! N-o face nimeni!
— Din pricina asta să nu plecaţi! Vă rog! Cât vrei?
Atunci daţi-mi pe jumătate din cât v-am cerut! Nu, e prea mult.
— Se pare că nici pe departe nu te-apropii.
Azi o fac pentru prima oară. – (*Smuceşte de cureaua legată de gâtul contesei Geschwitz, care, mereu în genunchi*, s-a *îndreptat pe jumătate către Jack*.) Dar culcă-te odată!
Las-o-n pace!
— Asta nu-i sora ta. E-ndrăgostită de tine. (*O mângâie* pe *contesă cum mingii un câine pe cap*.) Sărmană vietate! Ce vă veni să mă fixaţi aşa? Te-am judecat după felul în care mergi. Mi-am zis că trebuie să ai un corp bine-ncheiat. Cum se poate vedea una ca asta? Am văzut până şi faptul că ai o gură drăguţă.
— Dar n-am decât un argint la mine. Ei, ce-are-a face! Dă-mi-l şi pe ăsta!
Dar trebuie să-mi dai jumătate înapoi, ca să pot lua mâine dimineaţă omnibuzul. N-am nimic în buzunar.
Mai uită-te o dată! Scotoceşte-ţi buzunarele!
— Ei, ce-i? Dă-mi voie să mă uit! (*îi întinde wiana*): Asta-i tot ce am. Dă-mi moneda! i
O schimb mâine dimineaţă şi-ţi dau înapoi jumătate…; Nu, dă-mi-o toată.
(*i-o dă*): Pentru Dumnezeu!
— Dar acuma vino! (*Ia lampa*.)
N-avem nevoie de lumină; a ieşit luna. *Pune lampa deoparte*): Cum socotiţi. (*Se aruncă de gâtul lui Jack*.) Nu vă fac niciun rău! îmi place-aşa de mult de dumneavoastră! Nu mă lăsaţi să mă milogesc atâta! N-am nimic împotrivă. (*O urmează în boxa lui Schigolch*.)
Lampă se stinge. Pe duşumea, sub amândouă geamurile, se ivesc de la lumina lunii două pete dreptunghiulare stridente, în încăpere, toate lucrurile devin clar perceptibile.
229
Geschwitz

Lulu Geschwitz
Jack
Lulu Jack
Lulu Jack
Geschwitz
(*singură, vorbește ca în vis*): Asta-i ultima seară pe care-o petrec cu oamenii-aceștia.
— Mă-ntorc în Germania. Mama îmi trimite bani de drum. Mă-nscriu la facultate. Trebuie să lupt pentru drepturile femeii, să studiez jurisprudența. (*desculță, în cămașă și jupon, deschide ușa brusc*] *și țipând, o-nchide pe dinafară și ține de ea*): Ajutor!
— Ajutor!
(*se repede spre ușă, scoate revolverul și-l îndreaptă către ușă, împingând-o pe Lulu înapoia sa; către Lulu*): Fugi!
Jack, aplecat la pământ, deschide brusc ușa înăuntru și-o *străpunge pe contesă cu un cuțit. Contesa declanșează o împușcătură în tavan și se prăbușește gemând.*
(*îi smulge revolverul și se-aruncă spre ușa de la ieșire*): God dăm! N-am văzut încă o gură mai drăguță! (*Sudoarea i se prelinge din păr, mâinile îi sunt însângerate. Răsuflă cu greu, din adânc, și privește țintă în jos cu ochii ieșiți din cap.*)
Lulu, tremurând din toate încheieturile, privește sălbatic în jur. Deodată apucă sticla, o sparge de masă și se năpustește, cu gâtul retezat al sticlei în mină, asupra lui Jack. Jack și-a ridicat piciorul drept și o trântește pe Lulu pe spate. Apoi o ridică de jos.
Nu, nu! – îndurare!
— Asasinule!
— Poliția!
— Poliția!
Liniștește-te! N-o să-mi mai scapi! (*O duce în boxă.*)
(*dinăuntru*): Nu!
— Nu!
— O!
— O…
(*revine după un timp și pune vasul pe măsuța de flori*): Avu de lucru, nu glumă! – (*Spălându-și mâinile.*) Sunt totuși al dracului de norocos!
(*Se uită după un prosop.*) Ăștia n-au nici măcar un prosop

pe-aici!

— Groaznic şi sărăcăcios bârlog!

(*îşi şterge mâinile de juponul contesei*.) Monstrul ăsta e absolut sigur împotriva mea! – (*Către contesă*:) îndată se termină şi cu tine. (*Iese prin mijloc*.)

(*singură*): Lulu! – îngerul meu!

— Vino să te mai văd o dată!

— Sunt lângă tine! Rămân lângă tine – în veşnicie! (*Căzând în coate*.) O, fir-ar să fie! – (*Moare*.)